

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

14. ÅRGANG NR. 5 OKTOBER 2000

Knæfald for islam

De muslimske kvinders tørklæde, *hijab*, blev af de antiimperialistiske bevægelser i de islamiske lande i det 20. århundrede brugt som et symbol for muslimske kvinders tilbageståenhed. Modernister fra Tyrkiets Atatürk til Egyptens Nasser ønskede *hijab* afskaffet. I de seneste årtier har en modsat tendens imidlertid sejret. Som en protest mod Vestens kultur har bevægelser som Hamas og andre deltagere i den palæstinensiske intifada, Hizbollah i Libanon, den

voldsomt voksende radikale islamisme i Egypten og selvfølgelig Iran siden 1979 ønsket *hijab* genindført. "Ledere, der var vildt begejstrede for alt vestligt, stod pludseligt over for et tilbageslag", rapporterer Kristeligt Dagblad 30. august 2000 om denne udvikling. "En kvinde, der accepterer islam, men ikke *hijab*, accepterer ikke islam fuldt ud", udtaler her lederen af Hizbollahs kvindeafdeling.

I stedet for at forsvare de vestlige værdier, som desperat er i defensiven i den islamiske verden, går en dansk domstol nu så vidt som til at acceptere Hizbollah & Co.s radikale islampraksis - og ikke i Muhamedanien, men i Danmark! I stedet for at give de mere sekulære retninger et ryklap har man nu givet middelalderkræfterne det blå stempel. De tidligere så aggressive rødstrømper synes ikke at bekymre sig synderligt om ofrene for denne kurs. I stedet hygger de sig med "integrationsprojekter", der selvfølgelig er umulige på et sådant grundlag.

Prikken over i'et i det officielle Danmarks vælgen side i konflikten med islam kom, da en af muslimske drenge voldtagen dansk pige måtte høre, at hun selv havde været ude om det, fordi hun ikke var klædt efter radikalmuslimsk ærbarheds-standard. "I Gaza bærer kvinder tørklæder, som de ikke var nødt til at bære for 10 år siden, fordi de vil undgå at blive udsat for røveri", beretter dr. Karma Nabulsi fra Oxford Universitet i den førnævnte avisreportage. I Danmark har vi altså takket

være menneskerettighederne og deres nyttige idioter nu forhold som i Gaza...

Den juridiske beskyttelse af islams urimeligheder fik lignende opbakning fra vort retssystem, da Mogens Glistrup 23. august af Højesteret fik stadfæstet den fængselsdom, han var blevet tildelt for sin klare tale om truslen mod Vesten. Over for de drab og lemlæstelser,

danskere i hobetal allerede har været udsat for fra muslimsk side, må man altså ikke engang verbalt give fjenden råt for usødet. Selv om generaliseringer er et uundgåeligt vilkår i en politisk argumentation, der tillige må være skarp for overhovedet at blive hørt i vor medieæra.

Listen over dem, der bør stilles til regnskab efter landsforræderlove med tilbagevirkende kraft, bliver stadig længere.

Læs videre side 2, 3 og 14.

Monoetnisk politik

En lang række anerkendte politikere og eksperter har i det 20. århundrede anbefalet skabelse af etnisk rene stater og områder - om nødvendigt ved at flytte minoriteter til deres eget folk.

Side 5.

Serbien forrådt

I århundreder har Serbien været frontliniestat i kristenhedens forsøg på at inddæmme islam. Men nu straffer vi det for at forsvare sig selv efter et årtis tålmodigt udholdt kosovoalbansk terror .

Side 7.

Grænseværneren

Claus Eskildsen er bedst kendt for sin *Dansk Grænseværner* - en bog, der i nutidens situation med udviskning af alle grænser har fundet ny dyb betydning. Men hans livsværk var større endnu.

Side 11.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 125 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 28. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 · Fax 70 25 24 01 · Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red., styrelsesmedl.), tlf. og fax 32 55 18 02
Mobiltlf. 28 21 47 27

Juridisk bistand

Advokat Folmer Reindel,
tlf. 33 15 19 92 · Fax 33 15 51 96

Mødekonsulent

Murer Poul Vinther Jensen (styr.medl.),
tlf. 23 23 27 12 · e-mail: poul_vinther@hotmail.com

Lokale kontaktpersoner:

København:

Cand. mag. Peter Neerup Buhl
(styr.- og red.medlem), tlf. 32 59 77 40
e-mail: p.n.buhl@danskeren.dk
Louise Friis Jensen
(styr. medlem), tlf. 26 56 54 69

Nordsjælland:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
(fom. og red.medlem),
tlf. 49 19 15 54 · Fax 49 19 18 54
Henrik Søndergaard, tlf. 48 24 25 88

Midtsjælland:

Bibliotekar Harry Vinter
(styr.- og red.medlem), tlf 46 36 66 66,
e-mail: vinter@image.dk

Sydsjælland:

Lærer Verner Holm, tlf. 55 73 19 13

Lolland-Falster:

Tømrer Jan Simonsen, tlf. 54 17 80 32

Fyn:

Fhv. politiassistent Erik Dagø, tlf. 62 22 56 58

Syd- og Sønderjylland:

Ekspedient Ellen Ewers (styr.medl.),
tlf. 74 43 51 57,
Peter Schmidt Poulsen, tlf. 75 55 51 97

Sydøstjylland:

Fhv. overlærer Ingrid Mathome,
tlf. 75 61 47 76

Østjylland:

Herbert Nielsen, tlf. 86 17 46 69

Vestjylland:

Sygeplejerske Kirsten Fogt, tlf. 97 42 91 31

Nordvestjylland:

Stud. mag. Ronald Hansen, tlf. 97 74 05 66

Nordjylland:

Afdelingsforstander P. H. Bering, tlf. 98 14 71 12

Kvindefjendtlig dom

“Næsten alle de piger, der går rundt med slør her i Danmark, ville helst være foruden. Men de kan ikke få lov til at tage det af og de tør ikke, hvis de ikke har faderens tilladelse”, udtalte nogle muhamedaneres døtre til en avis for få måneder siden.

“Musliske piger udsættes for vold og trusler fra mandlige familiemedlemmer, hvis de tøver med at indordne sig under de strenge muslimske traditioner”, udtalte en socialarbejder til Jyllandsposten 15/8 1998.

Disse citater viser det absurde i at tale om “musliske pigers ret til at gå med tørklæde”. Man burde hellere fokusere på deres ret til at lade være!

Dansk tankegang og lovgivning bygger på den antagelse, at det enkelte menneske har en fri vilje.

For det første er det uvist, om de pågældende piger er muslimer i den danske betydning af ordet, hvilket vil sige reelt troende i overensstemmelse med egen overbevisning. Der er nemlig dødsstraf for at svigte Allah. Forståeligt nok foretrækker de fleste at leve frem for at dø.

Dernæst forudsætter ordet “ret”, at den pågældende har en fri vilje. Ovennævnte citater afslører, at tilhylede piger ikke har en reel ret til at nægte at gå med tørklæde. Deres udtrykte “ønsker” kan kun ses som udtryk for deres ejeres befaling. Indtil de bliver gift må de adlyde faderen, efter brylluppet deres mand (som de heller ikke selv må vælge). (Lesbiske har de selvsagt slet ikke lov til at være).

Det var derfor en ordentlig en over næsen Østre Landsret d. 10/8 tildelte muhamedanernes undertrykte kvinder. Havde de håbet, at det danske samfund ville hjælpe dem med et godt påskud til at aflægge sig den forhadte tilsløring, blev de slemt skuffede. Ifølge Østre Landsret har pigernes fædre/kvindernes mænd ret til at bestem-

me, ikke blot hvordan pigerne/ kvinderne skal gå klædt privat, men også hvordan de skal gå klædt på en dansk arbejdsplads.

De mandlige ejeres seksuelle kontrol med kvinderne skal være uindskrænket.

Det er i det lys vi skal se den senere tids påfaldende domme. Retten i Århus nærmest frikendte en gruppe muhamedanske voldtægtsforbrydere med den begrundelse, at den voldtagne danske pige gik “provokerende klædt”. Underforstået: Hun kunne bare have gået tilsløret i overensstemmelse med muhamedansk tradition!

Den voldtagne 13-årige pige blev tilkendt en erstatning på 10.000 kr. Samme erstatning blev den muhamedansk ejede pige fra Odense tilkendt for ikke at måtte gå med tørklæde!

Der er imidlertid ingen tvivl om, at nogle muhamedaneres piger mener det oprigtigt, når de siger, at de gerne vil gå med tørklæde. Man skal imidlertid være forsigtig med ikke at tage fejl af årsagen.

Muhamedanske mænd overvåger deres kvinder med nidkærhed og skinsyge. Den mindste mistanke om “fejltrin” kan koste kvinden livet ved såkaldt “æres”drab.

Tilsløringen fungerer som et ambulans fængsel. Den signalerer, at her går en kvinde, som man ikke må kontakte (i hvert fald ikke, hvis man er en mand), fordi det kan få de alvorligste konsekvenser. Ved at gå tilsløret kan pigen/kvinden reducere risikoen for at blive mistænkt for uldydighed. Tilsløringen kan give hende en relativ fred for sine mandlige plageånder.

Mens muhamedanernes kvinder græder indvendigt over Østre Landsrets dom, skal der ikke herske tvivl om, at fundamentalistiske mandchauvinister hilser dommen med tilfredshed, - som endnu et skridt imod indførelse af islamisk lov i Danmark.

Indholdsfortegnelse

Muslimske pigers tørklæder	side 3
Snydejob til muslimer	side 4
For etnisk adskillelse	side 5
Neomarxisternes erstatning for verdensrevolutionen	side 6
Dolkestødene mod Serbien	side 7
Folkeudskiftning – vejen til verdensproletariatet	side 9
I anledning af filmen “East is East”	side 9
Det mener vi	side 10

Claus Eskildsen og den nationale kamp	side 11
Flytninge- og indvandrerproblemer i Sverige	side 13
Malplaceret tolerance	side 14
Forfalskning af alle retsbegreber	side 15
Indvandringsregler verden rundt	side 17
Danmark Rundt	side 18
Verden Rundt	side 20
Bøger og tidsskrifter	side 22

Muslimske pigers tørklæder

Forsvar for islamisk kvindedragt er forsvar for islamisk mandschauvinisme

Af Harry Vinter

Igennem det seneste års tid har der i alle medier raset en debat om "muslimske pigers ret til at bære tørklæde". Debatten foregår på et dansk etnocentrisk grundlag, som medfører, at der anvendes ord og begreber, som får både tilhængere og modstandere til at misforstå tingenes tilstand.

Når vi skal forsøge at beskrive fremmede kulturforhold med begreber, som har en velkendt betydning i det danske samfund, er der uanede faldgruber. Det viser "tørklæde-debatten" til fulde.

Både tilhængere og modstandere i debatten anvender frejdigt og til hudløshed udtrykket "muslimske pigers ret til at bære tørklæde". De afslører herved deres etnocentrisme, som de politisk korrekte plejer at kalde det. Altså det, at man tager udgangspunkt i sin egen opfattelse af virkeligheden. Det er svært at tage et andet udgangspunkt, medmindre man er skizofren. De politisk korrekte anvender da også gladeligt det nævnte udtryk uden mindste forbehold. Måske fordi det passer i deres kram.

Lad os analysere udtrykket:

"Muslimske piger". Det er et stort spørgsmål, hvilken mening det har at tale om muslimske piger. Ingen har nogen sinde spurgt "muslimske piger", om de opfatter sig som muslimer. Spørgsmålet er utænkeligt. Hvis nogen alligevel skulle stille spørgsmålet, skal de ikke forvente et ærligt svar. Et "nej" ville nemlig betyde den sikre død for pigen. Og det ved hun.

En dansk pige kan sige: "far og mor, jeg tror ikke på Gud. Jeg ønsker ikke at blive konfirmeret." Og enhver dansk far og mor vil respektere pigens holdning. Hun kan endda sige: "far og mor, jeg tror på Allah. Jeg ønsker at konvertere". Og far og mor vil nok blive kedede af det. For de holder af deres datter og græder indvendig over, at hun ønsker at frasige sig sin menneskeværdighed. Men de vil alligevel i de allerfleste tilfælde respektere hendes valg. Ingen danske forældre ville i deres vildeste fantasi drømme om at slå deres datter ihjel på grund af

hendes beslutning. Det eneste vi med sikkerhed ved om en "muslimsk pige" er, at hun ejes af et muslimsk hankønsvæsen. Faderen indtil hun bliver gift, derefter af hendes mand. (I hvilken udstrækning en "muslimsk mand" så er muslim, er et spørgsmål, som vi lader ligge i denne omgang.)

Fra et dansk etnocentrisk udgangspunkt opfattes udtrykket "muslimsk pige" som "en pige, som af egen fri vilje har

valgt at være muslim". Det er imidlertid mere præcist at bruge udtrykket "en muslims pige". Det udtrykker nemlig det eneste, vi ved med sikkerhed.

Det næste ord i sætningen er "ret" (til at bære tørklæde).

Fra et dansk etnocentrisk udgangspunkt forudsætter ordet, at pigen har et frit valg, sådan som danske piger har. Men det ved vi alle sammen udmærket godt, at muslimers piger ikke har. Vi kan højst føle medlidenhed, når en muslims pige bedy-

rer, at hendes højeste ønske er at blive gift med en eller anden fætter fra det anatolske højland, som hun aldrig har set og aldrig har talt med. Vi har alt for ofte erfaret, hvordan piger er blevet myrdet og lemlæstet, når de ikke længere har kunnet udholde det påtvungne ægteskab.

Når en muslims pige ikke engang tør sige sin mening i et så vigtigt spørgsmål, som hvem hun skal dele bord og seng med resten af sit liv, hvordan kan nogen så tro, at hun skulle turde udsætte sig for vold og lemlæstelse ved at nægte at bære en klud omkring hovedet?!

To jordanske piger udtalte sidste år til Aarhus Stiftstidende: "Næsten alle de piger, der går rundt med slør her i Danmark, ville helst være foruden. Men de kan ikke få lov til at tage det af, og de tør ikke, hvis de ikke har faderens tilladelse".

Det var utvivlsomt en ærligt ment udtalelse. Vi må håbe, at de ikke har lidt overlast på grund af deres frimodighed.

Muslimer lægger almindeligvis ikke fingrene imellem, hvis pigerne ikke makker ret. I Jyllands-Posten d. 15/8 1998 fortæller en sektorchef ved Aarhus Kommunes socialforvaltning, at pigerne udsættes for vold og trusler fra mandlige familiemedlemmer, hvis de tøver med at indordne sig under de strenge muslimske traditioner. I samme avis roser en tyrkisk kultursociolog ved Odense Universitet de danske myndigheder for at se igennem fingre med de voldelige overgreb mod pigerne.

Der er altså ingen steder pigerne kan klage deres nød. De er tvunget til at kræve "ret" til at gå med tørklæde.

Hermed er vi nået frem til det sidste ord i sætningen "muslimske pigers ret til at bære tørklæde".

Ifølge muhamedansk tradition forlader en kvinde hjemmet to gange i sit liv: Når hun skal giftes, og når hun skal begraves. Hun kan dog opnå tilladelse til at forlade det, hvis hun iklæder sig et ambulansklæde, hvis formål det er at isolere hende fra omgivelserne. Under udgangen overvåges

hun almindeligvis af familiemedlemmer.

Mange har sikkert studset over det tilsyneladende paradoksale forhold, at muslimer forbyder deres kvinder at gå på diskotek under henvisning til religionen, mens de samtidig kræver adgang for sig selv under henvisning til menneskerettighederne. For danskere er det udtryk for dobbeltmoral. For muslimer er det derimod konsekvent (chauvinistisk) moral.

Muhamedanismen er institutionaliseret mandschauvinisme, båret af en sygelig jalousi og frygt for at "uretmæssige" skal komme i nærheden af "egne" piger. Kravet om tilsløring skyldes en voldsom skinsyge, som i sin tid greb Muhammed, da han en dag så et par af sine slavinder flirte med et par mandlige gæster. Fra da af krævede han, at hans kvinder skulle tilsløre sig overfor fremmede mænd. På grund af denne episode overvåges muslimers piger med nidkærhed den dag idag.

Man skal være mere end naiv for at tro, at de selv ønsker sig en sådan fangetilværelse.

Sidste år omtalte dagbladet Politiken en episode i Stockholm, hvor en tyrkisk mand kom ind på et diskotek, hvor han så sin søster danse med en (uautoriseret) mand. Han dræbte hende omgående med talrige knivstik. Efterfølgende forklarede han overfor en dommer, at "hun bollede med en fremmed mand".

Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig den mulige udgang på et tilfælde, hvor en muslimsk eget kassedame i en stille stund sludrer med en dansk ungersvend. "De bollede hen over kasseapparatet".

Derfor er det utvivlsomt i mange tilfælde ærligt ment, når muslimers piger ytrer ønske om at bære tørklæde på arbejdet. Men man skal ikke forveksle årsag og virkning. Det er ikke for at beskytte sig

mod omgivelserne på arbejdet. Det er for at beskytte sig mod den grusomme hævn, som kan vente derhjemme, når arbejdsdagen er slut.

I forhold til en dansk ungersvend signalerer tilsløringen: Jeg ejes af en streng herre. Tal ikke til mig. Det kan koste både dig og mig livet.

Indeni er muslimers piger nøjagtigt lige som danske piger og alle andre piger verden over: De vil gerne være sammen med andre unge, de vil gerne lære danske drenge at kende (den uopnåelige drøm?), de vil gerne pynte sig, danse, flirte, elske...

Tænk dig derfor om, før du taler hånlige om dem eller til dem. Tænk hellere på, hvad du kan gøre for at hjælpe dem til at opnå deres frihed.

Som frie mennesker vil de vende Mekka ryggen. Ingen ønsker af egen vilje at leve en tilværelse i ufrihed. □

Snydejob til muslimer

Nogle tror at man let kan fyre muslimer fra fup-job - men bureaukratiet er højtudviklet. Muhamdanerlov er nødvendig - Behnke'ske åbne grænser med kun at udvise arbejdsløse, dur ikke.

Her et eksempel:

På min gade lå der en grønthandler, da jeg købte mit hus.

Han var muslimsk - og havde klart underskud, men ved iværksætterstøtte og fordi myndighederne ser gennem fingre med momsfuske, overlevede han.

Der er i dag ekstremt mange muslimgrønthandlere, der giver sydlandsk stemning over hele Nørrebro, med halogenbelysning af de udstillede maleriske grøntsager længe om natten - de gode føler at de er med i et smukt og godt projekt! Men meget, meget få kunder.

Men danskerne foretrækker at købe de få grøntsager i Aldi, Netto, Fakta til discountpriser - så løggen er letgennemskuelig om, at de er selvstændigt erhvervsdrivende - det er en del af godhedsindustriens fup-beskæftigelse af muslim-fortropper.

Fordi løggen var for tyk, og der var nul kunder, og kort afstand til næste "konkurrerende" grøntbutik, så valgte man at lave om til CAFÉ POETEN, med en iraner som ejer og ugentlige oplæsninger af danske arbejdsløses egne digte for hinanden.

Den offentlige etableringsstøtte til inventar og håndværkere ved fornyelsen, har været mange hundredtusinde kroner...

Der er yderst få gæster, måske 50 om

ugen - det er mere end nogensinde urealistisk, at hjørnelejligheden kunne ernære nogen ejer, hvis ikke staten hjalp.

Min bror er arbejdsløs højskolelærer og rejser rundt til skandinaviske højskoler med et musik- og foredrags-show, så han kan supplere sine dagpenge og holde sig over 26-ugers reglen og dermed tvangsaktivitet (jobtilbud).

I lørdags skulle han spille på CAFÉ POETEN og der stod "entre 40 kr". Han fik ingen løn for det. For at få fyldt op, så forbipasserende kunne se gennem butiksvinduerne at der er "ægte café-stemning i nærbutikken", havde man tvangsinviteret en masse baltiske flygtninge - som købte et par sodavand og ikke forstod et ord af de danske sange og småforedragene, der sammenkædede dem i Niels Hausgaardstil. Der blev ikke opkrævet entre - det hele er et skuespil.

Ligesom til de autonomes "Ungdomshuset", der ligger 3 gader derfra, er der givet alkohol-bevilling. En sådan er guld værd, - og kan især være det for folk med forretningssans. Det giver lidt at skrive regnskab om, at der sælges et par øller om ugen - det offentlige lønner en revisor til den "hårdtarbejdende iranske iværksætter". Den ene hånd vasker den anden.

Spisesteder, computerspillesteder og lokalradioer ligger også tættere og tættere - der er system i vort fædrelands ødelæggelse.

Bo Warming

"Vi begår en stor fejl, hvis vi sætter Europa lig med kristendom. Sådan ser Europa ikke ud i det 21. århundrede, og det er vigtigt at holde sig for øje af hensyn til det indre klima i unionen."

Cem Özdemir, medlem af den tyske Forbunds-
dag for De Grønne, cit. i Politiken 20/7 00.

For etnisk adskillelse

Fordelene ved flytninger af hele etniske grupper er i det 20. århundrede blevet erkendt fra mange sider.

Af Peter Neerup Buhl

Når to etniske grupper ikke kan enes på deres fælles område, er løsningen ikke - som den herskende politik i dag søger - at påtvinge et multikulturelt samliv for enhver pris, men at flytte den mindste gruppe til dens folks hovedområde. Dette gælder også nyligt indvandrede uassimilerbare minoriteter.

En række estimerede fagfolk og agtede politikere har i tidens løb advokeret for det, der i dag med foragt er stemplet som "etnisk rensning", se fx om Winston Churchill i *Danskeren* 1999 nr. 4 s. 10. Om samme emne - Centraleuropas mindretalsproblemer - ytrede Viscount Cranborne sig i det britiske *Overhus* 8. marts 1944. Ifølge ham "ville lidelsen forårsaget af en enkelt uges krig være værre end en effektiv genbosætning af disse befolkninger, hvis aktuelle situation sandsynligvis vil bringe fremtidens fred i fare."

Der findes belæg for, at "etnisk rensning" har fundet sted i mindst 3000 år, men den svejtsiske etnologiprofessor Georges Montandon var den første, der i moderne tid foreslog flytninger af hele folkegrupper for at løse ellers evindelige etniske konflikter. Under nationalitets-konferencen i Lausanne 27-29. juni 1918 fremførte han dette i et memorandum som forudsætning for, at ideen om folkenes selvbestemmelsesret kunne fungere i fred. Montandon fik støtte fra bl.a. Fridtjof Nansen, den græske premierminister Venizelos og den kendte forfatter Israel Zangwill.

I året for udbruddet af Anden Verdenskrig, hvor minoriteter støttet af deres hjemland blev konfliktårsag, foreslog den franske sociolog Bernard Lavergne at skabe sprogligt og nationalt homogene stater ved omfattende folkeflytninger. Men da var det for sent.

Herudover kan nævnes den amerikanske viceudenrigsminister Sumner Welles, som i sin bog *Where Are We Heading?* (1946) skrev, at hvis den europæiske historie overhovedet har lært os noget, så er det, at kontinentets minoritetsproblemer er en evig trussel mod gode internationale relationer. Er det ikke bedre, når man tager højde for den forfærdelige tragedie, vi nu står over for, én gang for alle at standse lidelserne for de nulevende og for de

kommende generationer?, spurgte Welles med tanke på befolkningsflytninger. Om konflikten mellem ungarere og rumæner i Transsylvanien udtalte han fx, at en løsning mindre drastisk end befolkningsflytning "vil blot forevige en farlig situation, som FN nu endelig gives chancen for at fjerne." Som fredsforkæmperen Leopold C. Klausner med henblik på samme problematik skrev i *Danger Zones in Europe* (1944): "At skære kræften bort fra en syg krop er ikke grusomt, det er nødvendigt." Siden er hele Europa blevet en farezone pga. indvandringen, hvis resultat efter samme logik bør skæres bort.

Denne holdning udspringer ikke af "fremmedhad" ell. lign. Snarere udtrykker den støtte til en forebyggende forholdsregel, som sigter mod at spare liv. Joseph Schechtman, en kendt historiker og ledende ekspert i folkeflytninger, skrev i *Postwar Population Transfers in Europe, 1945-55* (1962 s. 365), at man kan have den dybeste respekt for den uforsonlige ånd hos en minoritetsgruppe, som nægter at leve under et andet folks autoritet, så flytning af en gruppe skal ikke tolkes som en straf. Der er intet moralsk fordømmeligt i at ville leve som sig selv. "Men når sådanne tendenser bliver en åbenlys fare, som ikke kan elimineres på anden måde, er den etisk neutrale forholdsregel i form af flytning den sidste udvej." Særlig når minoritetsgruppen svigter sine borgerpligter og udviser stærke loyalitet mod en fremmed magt. Dr. Andrew Bell-Fialkoff supplerer i sin bog *Ethnic Cleansing* (1996), at problemets kerne er, at når flere uforenelige etnier lever under samme tag, virker det liberale demokratis principper ikke, idet et kompromis mellem væsensforskellige mål er meningsløst. Så er det ligesom i et ægteskab i en lignende situation bedst med en skilsmisse. Og når et ægteskab afsluttes, må den ene part flytte ud. Pointen skærpes af, at "ægteskab" mellem to etniske grupper oftest er et tvangsægteskab.

Adskillelse skal være konsekvent

Selv den mest ekstreme moralist ville ikke nægte et skilt par at flytte hver til sit. Men det er nøjagtig, hvad "verdenssamfundet" gør, når etniske grupper har brudt med hinanden. Som Bell-Fialkoff noterer, leder forsøg fra USA og FN på at gennem-

tvinge et samliv mellem folk, der i historien har vist sig ude af stand til at sameksistere, imidlertid ofte til en katastrofe, så en flytning af den ene gruppe havde været langt at foretrække. Når selve eksistensen af en minoritet indenfor en stat udgør en permanent farekilde, vil med Joseph Schechtmans ord "kun elimineringen af denne kilde i sin totalitet, dvs. fjernelsen af hele den etniske gruppe, effektivt afværge denne fare." Fjernelsen af kun de individer, der er aktive som opviglere, vil ifølge Schechtman ikke være tilstrækkeligt, når det drejer sig om en illoyal gruppe med en fra værtslandet meget afvigende mentalitet. De få individer, som evt. får lov at blive, bør tvinges til at assimileres i majoritetsbefolkningen. Stillet over for dette krav viser erfaringen ifølge Bell-Fialkoff, at også mange af resten vælger at rejse. Han tilføjer efter en grundig gennemgang af historiens eksempler, at en masseflytnings hastighed synes afgørende for dens succes - varer den mere end et par måneder (helst kun nogle få uger), viser den sig konsekvent ufuldkommen. For at flytningen tillige skal være human, er det essentielt, at den foregår præventivt, inden fjendtligheder er brudt ud.

Udbredt ekspert-samtykke

Efter Anden Verdenskrig skrev den ledende amerikanske demograf Warren Thompson, at genbosætningen af betragtelige befolkninger i Europa er uundværlig for at opnå fred mere end blot nogle få år. Geografi-professoren Stephen B. Jones skrev i sin *Boundary-Making. A Handbook for Statesmen* (1945), at "hvor nationaliteter lever sammen på en måde, så ingen acceptabel grænse kan drages, kan et drastisk tiltag i form af befolkningsflytning være den eneste løsning... Besværet og omkostninger er imidlertid langt mindre end besværet og omkostningerne ved en krig." Udtrakt brug af befolkningsflytninger blev advokeret af den græske folkeretsekspert Nicolas Politis, af den ungarske demograf ved den Internationale Arbejdsorganisation Imre Ferenczi (og af ILO's direktør Harold Butler), af den forhv. leder af minoritets-spørgsmåls-afdelingen i Folkeforbundet de Azcarate, og af Louis Dollot, en fransk specialist i migration.¹ Selv det britiske

Neomarxisternes erstatning for verdensrevolutionen

Arbejderparti erklærede sin støtte i udtalelsen fra sin konference i maj 1944: "Organiserede overførsler af befolkninger i den umiddelbare efterkrigstid kan virkelig blive en af grundpillerne for bedre internationale relationer i en senere fase."

Også mange skeptikere har været nødt til at indrømme befolkningsoverførsler som mulighed. Vicepræsidenten for Folkeforbundets flygtninge-genbosætningskomité 1926-30 havde fx kaldt sådanne overførsler "inhumane" og "grusomme", men måtte erkende, at nogle gange var de eneste løsninger på håbløst komplicerede minoritetsproblemer. En støtte hertil kan også læses i Uffe Østergårds 1998-bog om europæisk identitet og identitetspolitik, hvor han på s. 102 skriver om "mange fordele forbundet med de nationale segregeringsprogrammer. Det ligger bag kravet om at lukke grænserne for indvandrere og flygtninge."

Den etiske løsning

Bell-Fialkoff mener i *Ethnic Cleansing*, at flytninger af hele minoritetsgrupper klart kan retfærdiggøres moralsk, idet alternativet er periodisk opflammende konflikter. Den nuværende generation må derfor give et trods alt relativt mindre offer for at sikre børn og børnebørn en anstændig fremtid. Rigtig nok vil visse individuelle menneskerettigheder brydes ved tvangsforflytninger af store grupper, men skal der vælges mellem individers og hele samfunds velfærd, må det sidste vælges - hvilket jo derved også vil beskytte individers rettigheder i det lange løb.

En yderligere grund til at flytte en minoritet er ifølge Bell-Fialkoff, hvis den søger at ændre den etniske balance ved massiv satsning på høj fertilitet, hvilket ikke mindst i et demokrati vil føre til undertrykkelse af den mindre frugtbare gruppe. Alt i alt er der megen positiv aktual relevans i en etnisk rensningspolitik, set i folkevandringsperspektivet ikke mindst for de vesteuropæiske folk. Det gælder om at returnere de uassimilerbare folkegrupper inden det er for sent. Med de sidste ord i *Ethnic Cleansing*: "At benægte denne mulighed er at dømmes millioner af mennesker og deres børn til unødvendig lidelse i generationer fremover."

1. Se Politis: "Les transferts de populations", i *Politique Etrangère* april 1940; Ferenczi: "On Shifting Europe's Peoples", i *New York Herald Tribune* 21/3 1944; Butler: *The Lost Peace* 1941 s. 229; Pablo de Azcarate y Flores: *League of Nations and National Minorities, an Experiment* 1945 s. 130; Dollot: *Les grandes migrations humaines* 1946 s. 93.

Karl Marx foreskrev verdensrevolutionen med ekspropriation af alle produktionsmidler, og dertil folkeslagenes totale opløsning i et verdensproletariat. Efter Sovjets fald har alverdens marxister opgivet det første, og vil nøjes med at spinde stor kapitalen og det øvrige erhvervsliv ind i et net af planøkonomi - som i EUs politik. Det andet, dannelsen af verdensproletariatet, er derfor nu hovedpunktet i »revolutionen«

Som den franske kommunistleder Maurice Thorez udtalte: »Vi har brug for de fremmede - de skal give os verdensrevolutionen«. De humanitære verdensfrelserorganisationer er tilsyneladende proppet til randen med skuffede verdensrevolutionære. Disse har haft rygende travlt med at opformere enorme befolkningsmasser med absolut udækkelige behov - for at opnå de folkevandringer, der kunne give dem den så eftertragtede verdensrevolution?

Derfor påstandene om behov for indvandring af arbejdskraft, og derfor hele den absurde såkaldte flygtningepolitik.

Fattigdom og diktatur i ulande er stort set selvforskyldt, for flertallet derne fastholder stædigt ærkereaktionære førmiddelalderlige kulturmønstre og religiøst bestemte autoritære livsholdninger. Hvorfor i alverden skal al denne uduelig væltes over på vore sagesløse efterkommere? Verdens virkelige problemer kan godhedsmagerne hverken se eller løse, derimod er de virkelig »gode« til at skabe helt nye aldeles unødvendige af slagsen.

Tænk hvis koreanerne fik at vide, at de var racister, fremmedhadere og højreekstremister, hvis de vovede at protestere mod, at alle jordens folkeslag havde samme ret til Korea som koreanerne. Og hvis de troede det, ville det koreanske folk næppe eksistere om hundrede år. Som for alle Jordens folkeslag kan det koreanske folk kun bestå hvis dets ret til et homogent fædreland respekteres. Og det er absurd at påstå at en sådan ret til at bestå skulle være »nationallegoisme«. Et folks mulighed for at videreføre kernen af sin arvemasse eksisterer jo kun i homogene samfund, som altså er forudsætningen for et folks beståen.

Eller tænk, hvis Kinas magthavere var så utroligt vanvittige og uforskammede, at de fulgte 1-barns familierne op med en kæmpeindvandring fra islamiske lande i Asien og Afrika hvor de nægter at bruge prævention. Det er faktisk hvad magtha-

verne her i Europa byder os, hvor vi helt frivilligt har sat det gennemsnitlige børnetal ned til halvandet!

Det er uhyre få af vore asylanter, der bevisligt har været udsat for personlig forfølgelse, fængsling og tortur - måske en ud af hver tusind. Folk der virkelig er ædle demokratiske frihedskæmpere, bliver vel og kæmper videre - de er ikke kujoner. Solidaritet med landsmænd er iøvrigt at ville dele deres vilkår, i stedet for at mele sin egen kage - på verdens virkeligt trængendes bekostning. Solidaritet med eget folk synes at være en mangelvare i vor tid, ikke mindst hos vore egne verdenspampere.

Men de gale humanister kræver, at vi skal være solidariske med folkeslag, der fordobler folketallet hvert 24. år! Helt givet et vanvittigt grundlag for solidaritet, og tillige rent selvmord. Og hvor mange vil de efterhånden give statsborgerskab? Mediegangsterne dekretterer jo folkemord på os, når de propaganderer for både 15 og 30 millioner i Danmark inden 100 år.

Når Grundloven foreskriver at hver ansøgning om statsborgerskab skal behandles for sig, er det fordi Grundlovens forudsætning er at Danmark er et fædreland, hvortil kun meget få statsborgerskaber kan gives. Grundlovsovertrædelser, også i forbindelse med EU, synes at være Folketingets speciale ...

Hvad er egentlig en rimelig straf for at begå et hav af grundlovsovertrædelser?

Det er også kommet på mode at kalde fædrelandsrettens forsvarere for højreekstremister og nationalister. Da Hitlers imperialistregime overfaldt en lang række nabostater, blev disse forsvaret af landenes nationalister. Alligevel lader tilsyneladende psykotiske historieforskere som om de ikke kan se nogen forskel mellem Hitler og nationalisme. De fleste partier bliver i vor tid åbenbart ledet af en autoritær elite af verdensimperialistiske pampere.

Og så forsøger modetænkere at bilde os ind, at denne multietnisering foregår overalt i verden som en uundgåelig udvikling. Vel gør den ej, den bliver trukket ned over hovedet på europæerne, men foregår ingen andre steder, hverken i Asien, Afrika eller Latinamerika. De hvide bliver tværtimod presset ud alle steder, og deres egne lande bliver helt ensidigt koloniserede.

Bent Jacobsen.

Dolkestødene mod Serbien

Europas medier synes at have overgået sig selv i ensidig propaganda i kampagnen mod Serbien og dets leder Milosevic. Landet, som kunne være vort forsvarsværk mod islam, har i mange år søgt at håndtere muslimsk terror på fredelig vis, men er blevet dolket i ryggen som tak.

Af Peter Neerup Buhl

Da bomberne begyndte at regne over Beograd i foråret 1999, tog den kendte franske forfatter Vladimir Volkoff dertil for at vise sin sympati med det overfaldne land. Med udgangspunkt i disse oplevelser bringer han en række principielle og væsentlige overvejelser i sin bog *Désinformation: flagrant délit* ("Desinformation: fersk gerning", Éditions du Rocher 1999, 152 sider). En for en afklæder han usandhederne, fordrejelse og misforståelser omkring Serbien, der i denne æra med "humanitære krige" end ikke behandles som en respektabel fjende, men ifølge den renfærdige logik som udtryk for en ikke-menneskelig ondskab. Vi lever under en verdenspolitisk puritanisme, men virkeligheden er som altid mangefacetteret.

Volkoff beretter, hvordan store mængder albanere uantastet lever i Beograd, mens deres fæller renser Kosovo for serbere. Mens det i vestlige medier hævdes, at albanerne nærmest kun er muslimer af navn - således skulle de drikke meget vin -, oplevede Volkoff under sin rejse i Kosovo, at han end ikke kunne få serveret øl. Skrupelløst har vestlige mediers propaganda i årtier tegnet et ensidigt billede af serberne. Mange års fortiet terror udøvet af albanerne gennemgås af Volkoff. Under Bosnien-krigen gik billeder fra kz-lejre verden rundt som dokumentation for serbernes grusomheder - først senere kom det frem, at fangerne var serbere. Hver gang serberne er kommet med deres version af historien, er den blevet afvist som "serbisk propaganda" - kilden og ikke virkeligheden var afgørende. Denne teknik (herhjemme er Tøger Seidenfaden en mester i den) beskrives af Volkoff som en særlig ondartet "metapropaganda". Han citerer Jean-François Kahn, redaktør af det respekterede blad *Marianne*, for en udtalelse om, at aldrig, end ikke under kolonikrigen med Algeriet, havde Kahn oplevet "en sådan propagandistisk rasen, en sådan intellektuel terrorisme, en sådan frembrusning af desinformation, en sådan

flodbølge af løgne og gift, en så dristig manipulation!... Pas på, noget, der ligner et mediemonopol, er ved at etablere sig."

Omvendt har serberne ifølge Volkoff været sene til at lære propagandaspillet; som de naivt forklarede ham: "Vi har ikke behov for public relations, for vor sag er retfærdig!..." Det er desværre ikke altid nok.

Den sidste nation med modstandsvilje

Mens Serbien i det store og hele overholdt FN-resolution 1160 fra 1998 om fredsbetvarelse i Kosovo, optrappede albanernes UCK sine aktiviteter i tæt samarbejde med instruktører fra CIA, der rådgav om, hvordan "man bedst bekæmper den jugoslaviske hær og det serbiske politi." (*Sunday Times* 12/3 00). Målet synes hele tiden - uanset Serbiens adfærd - at have været at få landet ned med nakken. Den tyske brigadegeneral Heinz Loquai behandler i sin bog *Der Kosovo-Konflikt - Wege in einen vermeidbaren Krieg* (Nomos Verlagsgesellschaft 2000, 183 sider) minutøst denne vilde optrapning mod Serbien, hvis forspil kulminerede i den fæmøse fup-"massakre" i Racak, der blev den konkrete anledning til bombardementet - med Loquais ord den "undgåelige krig".

Loquai beretter, at i februar 1999 var den amerikanske senator (og UCK-forherliger) Bob Dole i Kosovo - udsendt af udenrigsminister Albright - for at forhandle med de mere yderligtgående kræfter i UCK, som han kom i møde med at love NATO-tropper til overvågning af serbernes adfærd i et mere autonomt Kosovo. Dole inviterede UCK-lederne til yderligere samtaler i Washington (serberne mødtes han slet ikke med).

At Milosevic afviste Rambouillet-aftalen skyldes, at den af serberne med rette blev opfattet som en total kapitulation, der gav fjendtlige tropper carte blanche til at gøre hvad som helst hvor som helst i Serbien - som besættelsestropperne i Tyskland 1945. Som bevis for deres gode vilje efterlod den serbiske delegation på

forhandlingsbordet i Rambouillet en underskrevet aftale med alle punkterne undtagen den fremmede besættelse af hele Jugoslavien (ifølge Karsten Fledelius i DR-tv 6/6 00 kl. 14.45). Dette var som bekendt ikke nok, så serberne besluttede sig for at kæmpe - 10 millioner mennesker mod NATO's 700 millioner, men måneders krig skulle der til, før de måtte give sig - besejrede, men ikke opgivende.

Serbernes livskraftige nationale mentalitet af den gamle skole er en klods om benet på den amerikaniserede vestlige mentalitet. Rammende var en af serbernes kamp-paroler: "Stop Nato-Cola". NATO-mentaliteten er karakteristisk udtrykt af en af organisationens topledere, Max van der Stoel: "Efter kommunismens fald er det nu ultranationalismen, der er hovedfjenden. Vi må understøtte det multikulturelle samliv overalt, selv hvor det er dømt til at mislykkes. Det er vor moralske pligt." Lige så afslørende erklærede det "internationale samfunds" kolonial-guvernør i Kosovo, Bernard Kouchner, ifølge *Junge Freiheit* 26. maj 2000, at den multikulturelle kommunistiske orden under Tito havde været "en god tid" for Jugoslavien. Samme kilde beretter, hvordan de vestlige udsendinge i Bosnien i stadig større omfang støtter sig til eks-kommunisterne, idet disse er overnationale - dvs. anationale. Vesten kræver endog en "Tito-renæssance" i Bosnien. Amerikanere og kommunister i fælles front med muslimerne mod det nationale?...

Serbien er en af de sidste kristne bastioner mod USA-islam én verdens-projektet, som hæmningsløst tromler dissidenter ned. Hvis der ikke havde været et Kosovo, måtte det derfor opfindes, skriver Volkoff. NATO kunne selvfølgelig forudse konsekvensen af bombeangrebene - den store masseflugt -, men de var med vilje ikke parate til at modtage den for at vække større medlidenhed med albanerne og afsky for serberne, lyder hans tese. Alle midler hertil var legitime. Også en forherligelse af UCK-"frihedsbevægelsen", der som nævnt i det dulgte blev støttet, skønt den amerikanske ambassadør Robert Gel-

bard endnu i februar 1998 kaldte den en terroristbevægelse, som USA skulle "bekæmpe med alle til rådighed stående midler". Og under bombardementet af Serbien brugte NATO nervegas, napalm, bomber med uran, steriliserende kemikalier, gift rettet mod afgrøder og bomber beregnet på at såre mest muligt.

Milosevics hjem bombet af NATO.

Den nationale frihedshelt?

Under hele dette usete intense angreb stod Slobodan Milosevic fast. Volkoff hævder, at der i Serbien derfor hersker generel begejstring for ham. Måske har kun Kongen under Første Verdenskrig oplevet en lignende popularitet blandt serberne, forlyder det. Som diktator og "ondskabens ikon" burde han vel også sagligt set rangere under de fleste statsledere. Den kendte samfundskommentator Régis Debray bemærker, at Milosevic er blevet demokratisk valgt tre gange - diktatorer lader sig kun vælge én gang, tilføjer han. Da oppositionen i månedsvis demonstrerede mod Milosevic i 1997, skete det uden et eneste dødsoffer. Der er angiveligt intet totalitært over Serbien, intet Enhedsparti - Milosevics parti er i minoritet i parlamentet. Ingen overspændt hyldelse til Ledelsen, som er fraværende i hverdagslivet. Man kan diskutere offentligt, men gør det ikke så meget - siden Milosevic i 1989 stod frem som nationens forsvarer i Kosovo og derefter i krigene, har han ifølge Volkoff ganske enkelt været populær, hvilket Vesten ikke kan fatte, ligesom vi ikke kunne fatte Gorbatsjovs upopularitet i Sovjet. Men ethvert land skal vel have lov at bestemme sin egen ledelse?

Bjørn Andersen finder det i sit værk *Albansk Historie* (1999 bd. 1 s. 16) udokumenteret, at Milosevic er en renlivet skurk. Han har handlet ganske, som det i århundreder har været sædvanligt på Balkan, og har vist et sandt mesterskab i at manøvrere mellem modsat rettede kræfter.

Med basis i, hvad den franske debat efterhånden har afdækket, lancerede Jørgen E. Pedersen i P 1 31. maj 2000 kl. 17,55-

18,03 en overbevisende argumentation for, at den store skurk bag Serbien-tragedien i foråret 1999 var NATO. Det eneste, som den organisation var ude på at opretholde, var sit selvskabte alibi for, at der er behov for at bevare dens apparat. "NATO's professionelle løgnhalse" opdigtede derfor ondskabsbilledet af Milosevic og hans Serbien. Ukritisk slutte de overfladiske vestlige medier, hvad de fik serveret grydeklart. I stedet for at gøre sig den ulejlighed at gå igang med en research - hvilket jo kunne fremdrage historier, der kunne blive farlige for journalistens egen fremtidskarriere.

En anden forståelse end den i dag herskende for det, iagttagere i slutningen af firserne kaldte "fænomenet Milosevic", kan fås ved læsning af Milosevics egne ord i hans bog *Les années décisives* ("De afgørende år", Éditions L'Age d'Homme 1990, 329 sider). Heraf antydes den demagogiske urimelighed i at gøre Milosevic til en slags ny Hitler. Tværtimod at være en fanatisk nationalist fremstår hans ideologiske grundlag omtrent som Europas socialdemokraters.

Multikulturalisten Milosevic

"Aldrig har Serbien kun været beboet af serbere. Her lever i dag, i højere grad end tidligere, mange borgere fra andre nationer, fra andre etnier. Dette udgør ikke et handicap for landet. Jeg er endda ærligt overbevist om, at det er en fordel. Det er på den måde, at den nationale sammensætning af næsten alle den moderne verdens stater er ved at ændre sig, særlig de højest udviklede. At borgere med forskellig nationalitet, tro og race lever sammen bliver mere og mere almindeligt, mere og mere vellykket." Således udtalte Milosevic sig på 600-års dagen for slaget på Solsortesletten, hvor han ifølge Vestens medier skulle have knæsat sit "ultra-nationalistiske" budskab! Det gennemgående tema i Milosevics taler og indlæg i slutningen af firserne var nødvendigheden af den gensidige respekt mellem alle etniske grupper i Serbien, ikke mindst advarede han serberne i Kosovo mod - forståelige - voldelige modreaktioner over for albansk terror:

"Kommunisterne og arbejderne er med god grund indignerede over situationen i Kosovo, men hele Jugoslavien bør vide, at de ikke tillader, at denne indignation bliver årsag til had og tørst efter hævn mod den albanske nationalitet, som er i Kosovo, i Serbien eller i Jugoslavien." (Oktober 1987).

"Vi erklærer, om nødvendigt hundrede gange, at ingen som helst uretfærdighed mod det albanske folk vil blive tålt, at der

ikke er noget had, at det kun er ved at stå sammen med albanerne, at man kan kvæle kontrarevolutionen." (September 1988).

Han prøvede tilsyneladende at dele sol og vind lige ved at udtale, at også serberne og montenegrinerne i Kosovo bærer deres del af ansvaret for situationen, som desuden er et produkt af fejlagtige beslutninger truffet i fortiden. Men samtidig advarede han, at man ikke i længden vil kunne holde serberne og montenegrinerne i Kosovo hen med appeller om at være tålmodige, for når mange mennesker gennem mange år er blevet udsat for uretfærdigheder og ydmygelser, "lyder appeller til tålmodigheden i det mindste hykleriske."

Syndebukken Serbien

I 1987 beskrev Milosevic serbernes fortvivlede situation i Kosovo. Deres udvandringer er "sandsynligvis den seneste tragiske exodus af en europæisk befolkning. Sådanne processioner af fortvivlede er ikke set siden middelalderen." Året efter udtalte han om sine forfulgte landsmænd: "I et demokratisk og urbaniseret Europa ville få folk, måske ingen, udvise en sådan tålmodighed. Ingen andre steder i nutidens Europa oplever man voldtægter med nationalistiske motiver, børn og gamle ydmyget af samme årsag, i det mindste ikke i stor skala og på systematisk facon." Serbiske og montenegriske børn må eskorteres til skole, klagede han, og senere i 1988 kunne han opremse, hvordan børn voldtages, huse brændes, mænd kastreres og grave skændes i Kosovo - "man udrydder to folk, man udsletter en hel kultur."

I sommeren 1988 pegede Milosevic på den stigende tendens til at sætte lighedstegn mellem den albanske nationalistiske aggression og individuelle modhandlinger udført af serbere og montenegrinere - eller endog mellem albanernes nævnte adfærd og de andres legitime protester mod deres ydmygende situation. Serberne, der i højere grad end de fleste folk har været forfulgt og undertrykt i tidens løb og nu lever tolerant med talrige minoriteter på deres område, misforstås som regel i udlandet. Men som Milosevic forklarede det i et interview i 1989: "Det serbiske folk accepterer ikke længere at underkaste sig eller at være undertrykt. Det er derfor, at det forekommer nogen at være aggressivt, primitivt og farligt."

Betegnende for bedømmelsen af serberne var (og er) det, at da en kosovoalbansk leder i 1987 erklærede, at provinssens serbiske kvinder blot var til for at "adsprede" albanske mænd, og store mængder serbiske kvinder derfor demon-

strerede i protest, blev disse demonstrationer i udlandet kaldt "nationalistiske" serbiske manifestationer. Og i selve Jugoslavien var serbernes ufordelagtige stilling (en arv fra Tito) sådan, at serbiske politikere, der ønskede karriere, måtte tie om situationen i Kosovo.

Serbien misbrugt og misforstået?

Som en af de få tog Milosevic den albanske nationalisme op igen og igen, men hans løsning var ifølge hans bog hele tiden en appel om at leve i broderskab i et flernationalt samfund. I 1987 trøstede han sig med, at der var mange fornuftige blandt albanske kommunister og blandt albanere, der havde serbere i familien, som venner og som skolekammerater. Han appellerede til alle albanerne om anstændighed, idet det er "en skændsel for albanere, som ser sådanne handlinger udspille sig for deres øjne, og som ikke gør modstand mod dem." Længst muligt søgte han - at dømme efter hans egne ord - at opretholde lov og orden ved appel til det gode i menneskene: Troen herpå skinner igennem igen og igen i hans opfordringer om at arbejde for fælles fremskridt for Serbien. Hans smittende optimisme er ikke fri for socialistens typiske naivitet, som dog nok nu er kølnet noget efter konfrontationen med den etniske virkelighed.

Milosevics økonomiske politik svarer ifølge hans bog heller ikke til det billede af en "kommunistisk diktator", vore medier har opstillet. Han sympatiserede med Gorbatsjovs reformer, og den ledende bankmand Milosevic har siden sin indtræden i politik bekæmpet det betonkommunistiske standpunkt, at "socialismen er uforenelig med markedsøkonomien" - også her er han fortaler for den socialdemokratiske model. Er hans forbrydelse simpelthen vor tids klassiske: At sige fra over for muslimers demografiske aggression, da urimelighederne blev for store? Man kan i hvert fald tilfulde tilslutte sig konklusionen i hans tale på 600-års dagen for slaget på Solsortesletten, som lød, at idet Serbien heroisk har forsvaret sin jord, har det også forsvaret Europa: "Det befandt sig da på forsvarsvolden, som beskyttede den europæiske kultur og religion, det europæiske samfund i dets helhed. Derfor forekommer det i dag ikke alene uretfærdigt, men også anti-historisk og rent ud absurd at debattere Serbiens tilhørsforhold til Europa. Det har aldrig ophørt at være en del deraf, i dag så lidt som i går. Vel at mærke på sin egen måde, men på en måde, som i historien aldrig har været uden værdighed." □

Folkeudskiftning - vejen til verdensproletariatet

Efter tidligere forsøg med giftudlægninger og massenedskydninger skulle de sorte australske aborigins fra 1930 udryddes på en ny måde. Deres gener skulle udvandes gennem assimilering i det indvandrede flertal. Det er samme måde vi danskere skal udryddes på.

Pampervældet i Europa vil nu diktere samtlige landes partier deres programmer. De må ikke være mod udryddelsen!

Det forlængst overbefolkede Europas fremmede har altid produceret mindre end de forbrugte, og betalt mindre i skat end de kostede samfundene! Deres påståede kulturberigelse kan i høj grad diskuteres ...

Det er absurd vanvid at føre asylpolitik overfor lande med ekstrem befolknings-tilvækst og evigt autoritært styre - fordi dette er kulturnorm, og krav fra Koranen. Asylere gives iøvrigt med absurde begrundelser, som mindst et par milliarder i asylmodtagernes hjemlande kunne opfylde!

Pamperne styrer os direkte mod diktaturet fra romanen »1984«, hvor alle begreber er forvansket til Orwell'sk nysprog. Hitler ville kolonisere Østeuropa med 150 millioner tyskere - det var racisme! Nu er »racisme« det modsatte: modstand mod at få eget fædreland koloniseret.

Hvem har ret til at føre etnisk opløsningspolitik mod sit eget folk?

Bent Jacobsen

I anledning af filmen "East is East"

Et par bemærkninger om Blixen og den britiske film om kulturkløft:

Baronesse Karen Blixen var ikke naiv "ædle vilde" dyrker, men indså at der var beundringsværdig æresfølelse hos hendes overtjener i Kenya, og at den havde med hans religion, Islam, at gøre. (Jf. "Den afrikanske farm", "Skygger i græsset" samt kronik i Politiken 13. aug. 2000)

For stammefolk, der tidligere havde en forvirring af guder og overtro, har Islam været et fremskridt.

Fordi den højtintelligente danske aristokrat-dame var en gavnlig koloniasator, der med dygtighed opbyggede Øst-Afrikas kaffeproduktion, gjaldt det for hende at:

"Østerland og Vesterland kan ej længer skilles." (Goethe)

Men i en forvirret velfærdsstat, hvor den hvide mands selvhad fører til helligkriger-import, bør man snarere sige som Glistrup og Kipling:

"Øst er øst, og vest er vest, og aldrig kan de to mødes".

En film "East is East" er vældig opreklameret i danske førende biografier, og da jeg så den primetime (lørdag kl 19) var der kun to i Dagmar foruden mig og den person jeg havde slæbt med - så man vælger at spille med underskud, fordi filmen anses for god reklame for at "integration er mulig."

Den er om pakistanere i Manchester, der foragter deres fars fundamentalisme og er blevet frisindede briter, der ikke vil tvangs giftes. Men den er sjov og tempo-fyldt, a la "Det er bare mænd" og Simpson Family.

Der postes dyrt talent ind i godhedsindustri-propagandaen.

Helligkrigerne er instrueret om at være lidt vestlige for at bedrage os, så vi drop-per vor mistænksomhed.

Men blod er tykkere end vand og de følger faderen og mullahen når kampråbet lyder.

"East is East, and West is West, and never the twain shall meet./Till Earth and Sky stand presently at God's great Judgment Seat." - Rudyard Kipling ("The Ballad of East and West").

Bo Warming

Afgrundsdyb umodenhed

...
Når jeg således identificerer henholdsvis SF og CD med de to former for den falske tro på, at man kan være personligt god i sin politiske holdning, så retter jeg en kritik mod de to partier. Men som sammenhængen er, så retter min kritik sig ikke primært mod partiernes politiske holdninger - fred være med dem. Kritikken retter sig derimod mod deres egen tro på, at de skulle være særligt gode på grund af deres politiske holdning. Det er illusionernes illusion. Afgrundsdyb etisk umodenhed.
..."

Kai Sørlander, filosof, i Kristeligt Dagblad 5/8 00.

Om at »sidde med ved bordet«...

At afgive så meget som en tøddel af sin suverænitet er det mest tåbelige og selvudslettende en lille nation og et lille folk kan gøre. Alle muligheder for tilpasninger og reguleringer i forhold til resten af verden umuliggøres, og muligheden for selv at bestemme hvorledes vort eget samfund skal indrettes, forsvinder.

Løgnpropagandaen for EU's fællesskab går ud på, at vi »skal sidde med ved bordet« for at få indflydelse, og derfor skal vi afgive vores nationale suverænitet. Men det er jo lodret løgn. Vi får intet til gengæld for suverænitetsafgivelsen, absolut ingen indflydelse. For netop national indflydelse er forbudt i EU, hvori både Kommissionen, Centralbanken og EU-domstolen selv suverænt afgør, hvad der er fællesskabets interesser og almenviljen i den kommende – påstået uundgåelige – udvikling. Medlemmerne af disse organer aflægger højtideligt ed på absolut ikke at tage hensyn til nationale interesser. Og Ministerrådet har kun én eneste opgave – bestandigt og uopholdeligt at afgive mere og mere suverænitet til dette såkaldte fællesskab, ind-

til al suverænitet er afgivet – og al national indflydelse er opgivet ...

At de ivrigste fortalere for denne totalitære og planøkonomiske udvikling (i nært samarbejde med de multinationale selskaber) skulle være »liberale« partipolitikere, må vist tillige være en af historiens frækkeste løgne. At de fleste marxistisk orienterede pampere er ivrige deltagere, er vist blevet klart for enhver.

Apropos frække løgne: En af de måske allerværste er den af globalisterne (eller kosmopolitterne) fremførte svindeagtige påstand om, at alle verdens problemer er grænseoverskridende og derfor kun kan løses ad international eller overnational vej. Historiens frækkeste løgn!

Tværtimod, samtlige verdens problemer uanset art er af lokal natur og har udelukkende lokale årsager, og derfor kan de også kun løses gennem lokal indsats. At nogle problemer er opstået samtidig i en række lande, ændrer ikke denne kendsgerning.

Hvis en nation med et homogent folk ikke er for stor, men af overskuelig størrelse, vil problemerne (som altså alle er

lokalt opståede) også være overskuelige, og et loyalt folkestyre med et forstandigt folk vil tilsammen repræsentere et naturligt sammenhold, der vil kunne rydde alle problemer af vejen, hvis de gribes rationelt an. At loyalt folkestyre og forstandige folkeslag ikke er normen, fordi de fleste kulturmønstre hører hjemme i oldtiden mere end i nutiden, er selvfølgelig et problem. Men det løses ikke ved at overføre og udbrede deres problemer til os, så de bliver uløselige. Boykot og presion er her de eneste midler, om nødvendigt et bomstærkt forsvar mod ondernes og åndsformørkethedens udbredelse til resten af verden. Det modsatte af EU's og det øvrige Vestens aktuelle politik ...

Men de gennemført uvederhæftige unionister og hykleriske verdenssamfunds-tilhængere er vor tids imperialister (også selv om de kalder sig »humanister«), og derfor fører de i deres grænseløse magtstræb og storhedsvanvid denne helt forvaklede politik. I ly af det totalitære amerikanske humbug, de såkaldte »menneskerettigheder« ...

Bent Jacobsen.

Midterekstremismen

Op til Første Verdenskrig var der folketingsmedlemmer i det Radikale Venstre, der gik ind for, at vi frivilligt skulle tilslutte os det tyske rige og overtage dets kultur for at undgå at blive påtvunget den gennem en krig. Samme selvmord af frygt for døden er stadig de radikales politik. Udtrykt af partiets ny stjerne, Naser Khader, i februar, hvor han over for en lyd-hør hovedbestyrelse talte for, at de radikale skal gå forrest i udviklingen af et multietnisk samfund (som om de ikke allerede gør det): "Det farlige i den nuværende debat er, at den kobler danske værdier sammen med noget nationalt og kulturelt. Mange definerer danskheden meget snævert og ofte ud fra madvaner, boligstil, religion og hvor længe man har været i landet. Det er forkert og giver næring til frygten." (*Radikal Politik* 16/2 2000).

Næring til frygten leveres dog til fulde af de frembrusende indvandrerpolitikere, der konsekvent viser deres "loyalitet" over for værtslandet ved hele tiden at kræve flere fremmede og flere indrømmelser. Kun overgået af "danske" partifæller som Elisabeth Arnold, der i

foråret udtrykte ønske om, at Udlændingestyrelsen skal kunne beslaglægge privat ejendom, hvis der mangler boliger til "flygtninge". Omvendt er perspektivet, at pensionister og andre skal spare mere op, så de ikke kommer til at ligge staten til byrde. Det må nemlig kun de fremmede - alene her er der ingen sparekrav. Alle "midter"-politikere klapper således nu i deres små hænder over, at indvandrere strømmer til danskundervisning for at "integreres" (reelt dog for ikke at udsættes for sanktioner) - som om de ressourcer, der bruges til sprogundervisning, ikke kunne være brugt bedre i sundhedsvæsenet, der nu rangerer i klasse med Marokkos. Hvilket i øvrigt harmonerer fint med den stadig mere sydlandske patientbestand.

De radikales mentalitet er kort sagt blevet tidsånden. Som det Radikale Venstres forsvarspolitiske ordfører Morten Helveg Petersen skrev i Jyllands-Posten 8. juni: "Radikal forsvarspolitik har ændret sig. Siden Murens fald har radikale bevæget sig således, at vi er det mest NATO-venlige parti og opbakningen til

EU er ikke mindre." Ja, nyttige idioter er altid på de aktuelle modesagers side. Som Naser Khaders modkandidat ved hans valg som de radikales spidskandidat i maj, Marie Bruun-Vierø, forklarede sit nederlag: "Lige nu handler det om at få de unge indvandrere i Folketinget. Det er den nye, politiske dagsorden."

Den på alle måder ekstreme politiske "midtes" forsøg på at fortrænge deres eget folk udtrykkes med sædvanlig anmassende selvfølgelighed af Khader med ordene, at danske værdier ikke bygger på religion eller kultur men på et "demokratisk fundament". Som om muslimsk kultur nogensinde har udviklet et sådant. Påstanden om, at forskellige etniske gruppers uindpasselighed hos os skyldes "sociale forhold" og ikke kultur er den ideelle ideologi for danskhedens fjender, som ønsker etableret en evig pumpe money money money til vore koranlæsende okkupanter. I realiteten Blekingegadebandens, De Røde Brigaders og Rote Armee Fraktions nedbrydningskrig mod Vesten iklædt parlamentarisk jakkesæt.

P. N. B.

Claus Eskildsen og den nationale kamp

I dagens strid kan der være god grund til at mindes de af vore landsmænd, som tidligere har øvet en betydningsfuld gerning i fædrelandets tjeneste. Til disse hører uden tvivl sønderjyden Claus Eskildsen (1881-1947), som gennem et dybtfølt og flittigt engagement virkede for at øge det danske folks forståelse for grænsekampen i særdeleshed og de nationale værdier i almindelighed. I hovedværket *Dansk Grænselære fra 1936* leverer han et kraftigt forsvar for de danske sønderjyder, som var kommet under pres af de nazistiske krav om grænserevision. Sammen med de øvrige dele af Eskildsens produktion vidner denne bog om hans ægte danske sindelag.

Af Mads Kierkegaard Otto

Claus Eskildsen blev født d. 12 januar 1881 i Feldstedskov i Feldsted sogn i Sønderjylland som søn af gårdejer Hans Peter E. og Sille Marie Festersen. I 1901 bestod han lærereksamenen i Eckernførde, som han senere fulgte op med en mellemskolelærer- og rektoreksamen og en gymnastiklæreruddannelse i Berlin. I 1903 giftede han sig i Ubjerg med gårdejerdatter Caroline Johanne Lorenzen fra Sæd, og to år efter blev han præparandlærer ved Tønder Seminarium, fra 1909 seminarielærer.

Eskildsen voksede op i en dansksindet familie, men under sin uddannelse blev han præget i tysk retning, hvilket han senere benævnte som sit livs vildfarelse. Sine oplevelser under første verdenskrig, hvor han deltog på tysk side som skriver ved regiment 266, har han skildret i bogen *Østfront Vestfront*, der overgår det meste af krigslitteraturen. Da regimentet i krigens første år lå på østfronten, fik det besøg af den svenske opdagelsesrejsende Sven Hedin – en begivenhed som hos Eskildsen vakte slumrende dansk-nordiske følelser til live:

”Mærkeligt! Nu mente jeg, at Krigen omsider havde knyttet Baandet mellem mig og det tyske Folk, og saa vaagner alligevel straks Blodet, den nordiske Samhørsfølelse, Barndomshjemmets Danskhed og Skandinavisme. Og jeg var barnlig-naiv nok til at forestille mig en dansk-svensk Samtale mellem ham og mig, efter at Majoren havde gjort den berømte Svensker opmærksom paa de Danskere, han havde ved Staben. Jeg afleverer nogle svenske Brokker i Køkkenet, og vi er et Par, som uvilkaarligt begynder at tale sammen paa vort Modersmaal.”¹

Efter krigen vendte Eskildsen tilbage til familiens danske ståsted og blev, som det er blevet udtrykt, ”en af Sønderjydernes bedste Mænd”. Udover at deltage i den nationale grænsekamp gjorde han brug af sine fremragende pædagogiske evner ved forfattelsen af den i tredive

meget udbredte læsebog *Ole Bole ABC*, der var illustreret med tegninger af Stom P. Han høstede også anerkendelse for sine lærebøger i tysk for folkeskolen og psykologi for seminariet.

Eskildsen fik i 1922 en plads i styrelsen af det nystiftede Historisk Samfund for Sønderjylland, som han beholdt til sin død i 1947, og fra 1924 til 1947 redigerede han Sønderjysk Månedsskrift sammen med H. Lausten-Thomsen. Gennem årene skrev han et stort antal artikler og afhandlinger om fortrinsvis folkløriske og lokalhistoriske emner, hvoraf en del blev publiceret i Sønderjyske Årbøger. Han udgav også en række jubilæumsskrifter om sønderjyske byer og institutioner, bl.a. *Tønder 1243-1943*. Størst betydning fik dog værket *Dansk Grænselære* fra 1936, som udkom i et for den slags bøger meget stort oplag.

”Bogen, der kom i mange oplag og også i en tysksproget version, er skrevet under indtryk af den nazistiske Blut und Boden-teori, som også de slesvig-hol-

stenske propagandister opererede med. E. tog sit udgangspunkt i disse teorier og påviste, at de overført på sønderjysk område måtte føre til en erkendelse af Sønderjyllands danskhed omtrent til Ejderen. Hele den slesvig-holstenske »videnskab« måtte mobiliseres til modangreb, og det skete bl. a. i form af smædeskrifter.”²

Forsvar for Sønderjylland

Som reaktion på de fornyede slesvig-holstenske angreb på Danmarks grænse med højlydte krav om Tyskland til Kongeåen valgte Eskildsen at slå nazisterne med deres egne våben. I artiklen *Retten – set fra den anden Side* begrunder han sit skridt:

”Det var det lille Danmarks eneste Lam, Førstefødselsretten, Tyskerne vilde rane; det var *Retten*, der blev krænket. Derfor skulde der komme et Svar fra dansk Side. Et beskedent Svar var min »Grænselære«, der viste, hvor lidt Blut-und-Boden Teorien var værd som Vaaben i Tyskernes Hænder.”

Hovedformålet med bogen er at vise, at Sønderjylland er dansk folkegrund, hvilket Eskildsen gør ved hjælp af teorierne om blod og jord, som han dog hele tiden bevarer et kritisk forhold til. F.eks. understreges det gang på gang, hvorledes sindelaget og selvbestemmelsesretten har præference. I det lille skrift *Den sønderjyske Befolknings Slægtsforbindelser* fra 1942, der lægger sig tæt op ad grænselærens undersøgelser, skriver Eskildsen i forordet:

”For den enkeltes nationale Bevidsthed kan det ikke være ligegyldigt, om han skal forestille sig sine Forfædre gaaende bag en Plov i Himmerland eller staaende ved en Esse i Thüringen; for hele Fronten kan det ikke være ligegyldigt, om det levende Blod, der rinder gennem Slægterne, knytter Befolkningen til det ene eller det andet Folk.(...) For at forebygge Misforstaaelser skal det dog siges med al Klarhed: *Dansk Indstilling regner ikke Race og legemlige »Blodsbaand« som afgørende for Spørgsmaalet om Folketilhørsforholdet!* Efter nordisk-dansk Indstilling er de sjæ-

lelige, aandelige, kulturelle Baand højere, vigtigere, absolut afgørende. Saadan set er det mindre væsentligt, om den sønderjydske Befolknings Slægtsforbindelser peger nordpaa eller sydpaa. – Men den menneskelige Bevidsthed søger instinktivt efter Enhed, Harmoni, og den nationale Bevidsthed vil derfor blive klarere og mere rodfast, naar den bygger på Erkendelsen af Harmoni mellem Æt og Nationalfølelse, Natur og Kultur. I modsat Tilfælde vil der altid i Underbevidstheden ligge et »Kompleks«, der skal »kompenseres«, »overdøve Samvittigheden«, »stampe mod Brodden« ved at agere en særlig fjendtlig Indstilling mod det Folk, som de efter deres Æt og Natur tilhører. Dette Fænomen kendes i alle Grænseomraader.”³

Eskildsen håbede da også på, at han gennem sin forskning kunne være med til at omvende de tysksindede sønderjyder, når erkendelsen af Sønderjyllands danske folkepræg bredte sig. Som vist i grænse-læren findes der ikke et eneste tysk stednavn nord for Dannevirke, og landsdelens personnavne var ligeledes danske, hvilket sammenholdt med tyske raceundersøgelser fik Eskildsen til at pege på en dansk-tysk ”blodsgrænse” ved Sli-Dannevirke. Syd herfor og til Ejderen lå et folkeligt blandingsbælte identisk med det område, som allerede i 1260 blev givet i pant til den holstenske grev Johann, der lod det kolonisere af indvandrede tyske bønder. Om byggestilen skriver han, at ”Grænsen mellem de to Gaard-racer svarer – naturligvis – til Folkegrund og Folkerod: Nord fra og ned til Sli-Dannevirke har vi den danske Gaard. Syd fra og op til Ejderen har vi Saksergaarden. Ingenmandslandet mellem Danevirke og Ejder er tydeligt præget af den største Stilblending.”⁴

Landet nord for linjen Sli-Dannevirke var dansk i folkelig underbevidsthed, avl, drift, daglig dont og syssel, klædning, mad og drikke, sæd og skik, folkedigtning, sagn og tro, folkepsyke og folkelynne for nu at nævne nogle overskrifter fra grænselærens forskellige kapitler.

Kampen for det tabte land

Sven Skovmand skriver i *Dansk grænse-land – historie og nutid*, at ”Claus Eskildsen betragtede det som en ulykke, at en stor del af dette gamle danske land nu var blevet tysk. Men han udtrykte håb om, at det kunne forandre sig, når befolkningens flertal var blevet klar over, at den var af dansk oprindelse.”⁵

Selv ytrede Eskildsen meget offensivt, at ”Forudsætningerne for at gaa over til Angreb for at tilbageerobre det tabte har aldrig været saa *gunstige* som nu. Vi har ikke blot som før Naturens og Historiens

og Livets Ret paa vor Side, vi har ogsaa mange ydre Fordele. Den nordiske folkelige Kultur er den tyske langt overlegen; de sociale og økonomiske Forhold er bedre Nord end Syd for Grænsen; Nazismen har med sine Tanker om Jord og Blod og »Volkstum« lagt skarpe Vaaben hen til os, som vi blot behøver tage i Haanden; hos mange Folkefæller Syd for Grænsen rører sig Strenge, der i lang Tid syntes at være Stumme.”⁶

Den store forskel på nazisternes og Claus Eskildsens holdning var dog som nævnt, at Eskildsen kun ønskede at få de tabte områder tilbage, hvis det skete ved befolkningens accept, hvorimod tyskerne ville tvangsindlemme alt land til Kongeåen uden at tage det mindste hensyn til det danske sindelag.

I dag må man meget naturligt for en bog, der er mere end tres år gammel, stille sig kritisk over for dele af *Dansk Grænse-læres* resultater og metoder – vel særligt troen på den af blodet dannede folkelige underbevidsthed og folkepsyke – hvilket ikke bør få os til at afvise bogen. Eskildsen har unægtelig fat i meget af det rigtige, som bare bliver overfortolket eller udlagt på en skarpere måde, end vi i dag ville gøre det. Når dette er sagt, må vi også holde os den kampsituation for øje, som bogen er forfattet under. Inge Andriansen, der på flere måder stiller sig tvivlende over for Eskildsens resultater, skriver i *Fædrelandet, folkeminderne og modersmålet*:

”Dansk Grænselære blev af mange betragtet som en skelsættende udgivelse. Sin væsentligste mission fik bogen nok ved at forny kamplysten hos mange, både i Nordslesvig og over hele Danmark. For de dansksindede sydslesvigere bekræftede den på afgørende vis, at de havde ret til at forlange deres nationale overbevisning respekteret i Det Tredie Rige – om ikke ud fra sindelagsprincippet, så i hvert fald ud fra blod-og-jord princippet. Denne mission bør naturligvis være udgangspunktet for en nutidig bedømmelse af bogens betydning.”⁷

Eskildsen i dag

Med sin store nationale kampgejst har Claus Eskildsen bud til dagens danske, som med udbytte kan vende sig mod hans produktion. Dette ses f.eks. af hans udtalelse fra 1943 om det folkelige fællesskabs karakter: ”Folkefællesskabet er et Væsensfællesskab, der viser sig i fælles Sind, Sæd og Skik, Sagn og Tro, i fælles Væremaade, daglig Dont, Klædning og Mad, Byggemaade o.a. Man er frem for alt Dansker, fordi ens folkelige Underbevidsthed er dansk.”

Dette fællesskab er det selvsagt en pligt at strides for, og skulle man alligevel komme i tvivl om kampens berettigelse, kan det være styrkende at lytte til Eskildsens sunde fornøft: ”Det er en naturlig Ting, at man elsker sine egne Folkefæller mere end andre.”⁸

I sin gennemgang af Sønderjyllands historie peger Eskildsen på et velkendt dansk kompleks, som vi også i dag må trækkes med – nemlig den kedelige mindreværdfølelse som anationale agitatorer så glimrende forstår at udnytte. Reelt må det tilskrives dette fænomen, når vi så sent som i 1800-tallet tabte først Angel og senere store dele af Syd- og Mellemsønderjylland for det smukke sønderjyske folke-mål, som bønderne gennem de dannede kredse lærte at afsky som et fælt og plat ’ravne-’ eller ’kartoffeldansk’.

Med rette gør Eskildsen opmærksom på, at forudsætningen for national sejr er et opgør med dette ødelæggende selvpi-neri, og hans bog slutter med en frejdig opfordring til at føre den nationale kamp ”i en usvigelig Tro paa at Ret og Sandhed, parret med Frihed og Aabenhed, Kærlighed og Handlekraft”. Han mener, at en sådan holdning ikke blot vil gøre os uovervindelige, men også føre os fremad.

Eskildsen døde i 1947 midt i den intensiverede kamp for at genvinde den tabte del af Sønderjylland.

Noter:

¹ Østfront Vestfront. s. 57-58

² Sønderjyske historikere efter 1864. s. 37

³ Den sønderjydske Befolknings Slægtsforbindelser. s. 9

⁴ Dansk Grænselære. s. 69

⁵ Dansk grænse-land - historie og nutid. s. 49

⁶ Dansk Grænselære. s. 181

⁷ Fædrelandet, folkeminderne og modersmålet. s. 106

⁸ Dansk Grænselære. s. 180.

Kilder:

Andriansen, Inge: *Fædrelandet, folkeminderne og modersmålet*. Museumsrådet for Sønderjyllands Amt. 1990.

Eskildsen, Claus: *Østfront Vestfront*.

H. Aschehoug & Co. 1929.

Eskildsen, Claus: *Dansk Grænselære*.

4. (ændrede) udgave. Grænseforeningen. 1939.

Eskildsen, Claus: *Den sønderjydske Befolknings Slægtsforbindelser*. Sønderjyske Studier 2. Red. Vilh. la Cour. 1942.

Hvitfeldt, Johan m.fl. (red.): *Sønderjyske historikere efter 1864*. Historisk samfund for Sønderjylland. 1976.

Skovmand, Sven: *Dansk Grænse-land – historie og nutid*. Grænseforeningen 1991.

Flygtninge- og indvandrerproublemer i Sverige

Af Göthe Edmundh og Edgar Andersson, Partiet Kommunens Vål i Kävlinge

Skulle man kortfattet sammenfatte de problemer, som Sverige i dag har at kæmpe mod i forbindelse med ovennævnte emner, havde man kun behov for ét ord - nemlig "katastrofe". Alligevel vil vi her forsøge at give en noget udførligere beskrivelse af nogle af de værste symptomer og følgevirkninger for vort land.

Antallet af ikke-svenskere

I dag findes der i vort land næsten *to millioner* individer med oprindelse i et andet land. At dertil de fleste kommer fra lande som det tidl. Jugoslavien - dvs. Kosovo og Bosnien - og endnu værre, fra Iran og Irak, med kulturarv og religioner, som helt adskiller sig fra vore, gør givetvis problemerne mere end vanskelige for os. At disse individer desuden ikke vil give det mindste afkald på deres kulturelle særtræk for at tilpasse sig svenske forhold - og at de ikke af de svenske myndigheder opmuntres dertil -, vil givetvis indenfor en nær fremtid indebære et totalt kaos. Såvel kulturelt, socialt og økonomisk. Desværre synes man fra de styrendes side totalt og dybt at sove over for dette soleklare faktum - alt imens problemerne kun vokser.

I mange af vore storbyer domineres flere af bydelene af mennesker fra andre lande. Fx bydelen Rosengård i Malmø, hvor 96 procent af befolkningen har en anden oprindelse. Titusinder af disse, eller 97 procent, har siden de kom her levet helt på socialhjælp - og vil fortsætte dermed indenfor overskuelig fremtid. På lignende måde forholder det sig i andre byer, som fx Stockholm, Norrköping, Landskrona m.fl. Moskeer findes og flere planlægges.

Handlingsplaner og projekter i "integrationens" navn

I Sverige anses det ikke for tilstrækkeligt at give de tilrejste midlertidig, end ikke permanent opholdstilladelse under tålelige vilkår. Nej, utallige er de, ofte meningsløse og bekostelige projekter, som i integrationens og humanismens navn startes, indebærende en mærkbar, *positiv særbehandling i forhold til den indfødte befolkning*. Som eksempel herpå kan nævnes:
- At komme foran i boligkøen.
- Krav til arbejdsgiverne om tvangskvoter

ring ved ansættelse af arbejdskraft.

- Manglende kundskaber i det svenske sprog må ikke ses som en hindring for ansættelse. Med mere.

Videre gælder som en selvfølge, at lægebehandling af højeste kvalitet stilles til rådighed, såvel når det gælder fysiske som psykiske brister. Omfattet heri er også tandlægebehandling, ofte indebærende store totalrenoveringer af hidtil misligholdte tænder. Store hensyn skal tages til tidligere "svære psykiske og traumatiske oplevelser". Eksemplerne kan mangfoldiggøres.

Kriminaliteten og straffene

At kriminaliteten i Sverige er øget lavineagtigt i den senere tid er et ubestrideligt faktum. Som årsager angives mange forhold. Dog forties nøje hovedårsagen, nemlig effekten af det mangelkulturelle samfund. Trods politiets samstemmende oplysninger om, at en overvældende del af de grove forbrydere i vore fængsler består af personer med udenlandsk herkomst, forties dette omhyggeligt i presse og massemedier. Overfald, røverier og grov mishandling, voldtægter og narkoforbrydelser sker dagligt. I de tilfælde hvor forbrydelserne fører til tiltale, undskyldes mange gange den skyldige med, at hans kulturelle baggrund er årsagen - og en eventuel straf nedsættes. Sjældent sker udvisning, end ikke efter domfældelser over grove forbrydelser.

Opinionen og massemedier

Et berettiget spørgsmål er da: Hvordan reagerer svenskerne over for den førte politik vedr. det mangelkulturelle samfund og dets ødelæggende konsekvenser? - Utvivlsomt er kritikken omfattende hos en stor majoritet af den oprindelige befolkning, men også blandt de mange samvittighedsfulde arbejdsindvandrere, der kom hertil i halvtredserne, tresserne og halvfjerdsnerne. Disse må jo ofte uforskyldt lide under deres landsmænds overtrædelser.

Man undrer sig da over, hvorfor denne kritik ikke resulterer i en ændret politik. Største hindring er helt klart pressens måde at jernhardt afstå fra al publicering af kritiske indlæg, såsom artikler og læserbreve. I tv- og radioprogrammer får kritikere sjældent lov til at medvirke, og i de-

batindslag vælges deltagere og paneler på en sådan måde, at kritik ikke kommer til orde. I kultur- og samfundsprogrammer dominerer personer fra andre lande, ligesom de også udmales som de mest lidende, når det gælder inddragelse af tilskud og huller i sociallovgivningen, skønt de i mange tilfælde får bedre vilkår end landets egne. Dog kan nok årsagen til manglende meningstilkendegivelse fra almenheden bero på, at svenskere i almindelighed er sløve, veldresserede og uinteresserede i spørgsmål udenfor deres egen begrænsede og private sfære. Men også på, at de ikke vover at få påklippet etiketten "fremmedfjendtlig", "racist" eller "nazist". *Thi sådan benævnes i Sverige den, der vover at udtale kritik mod den førte politik og mod det mangelkulturelle samfund.*

Fremmedfjendtlighed, racisme og diskrimination - findes det i Sverige?

Naturligvis ikke. Vort omfattende hjælpeprogram, såvel i landet som verden over til mennesker i nød beviser vel dette. Dog med en undtagelse. Diskrimination forekommer - men kun mod den indfødte befolkning. I dag er det fuldt tilladt for en udlænding at sige "svenskdjævel". Derimod har Diskriminationsombudsmanden nu til hensigt at tiltale politiet i Malmø, fordi det, - efter at to ungdomsbånd havde mishandlet to unge svenskere svært -, i sin signalementsbeskrivelse havde kaldt gerningsmændene "negere og arabere".

Behandlingen af asylsager og opholdstilladelse

Invandrerverket - Udlændingenævnet - Integrationsverket. Kostbare "kolosser på lerbødder". Disse myndigheder har til opgave at sørge for de tilrejsendes interesser, og behandlingen er, i hvert enkelt tilfælde, omfattende. Ved afslag har ansøgeren mulighed for at anke flere steder, og i de tilfælde, hvor massemedierne engagerer sig, leder det ofte til ændring af beslutningerne. Stjerneadvokater stilles til rådighed på statens bekostning. I de tilfælde, hvor beslutningen om udvisning trods alt står ved magt, gives ansøgeren tid og mulighed for at "gå under jorden" og gemme sig. Når der findes børn, sørger

myndighederne for disse, og efter en tid, når børnene hævdes at have "slået rod" og ikke kan udvises, kan forældrene krybe frem, og deres forsørgelse via livslang socialhjælp er sikret. Kirkens repræsentanter har undertiden tilbudt indkvartering i vore kirker. Endnu værre er, at dette skjuleri nu ikke mere behøver at ske i det dulgte men kan ske mere eller mindre åbent. Man har til og med åbnet omsorgssteder for disse gemte og illegale individer og beretter om dette i avisartikler.

Fremtidsudsigter - muligheder for forandring

Her må man desværre konstatere, at disse er dystre og små. Hvad er der da behov for? Jo, at massemedierne tillader en mere åben debat. At kritikere får lov at føre deres meninger til torvs på samme vilkår som modstanderne uden at stemples som fremmedfjendtlige og som racister. At man ikke fra myndigheder og stat tabubelægger spørgsmål vedrørende ulemper ved det mangelkulturelle samfund. At man åbent redegør for omkostningerne. At man kræver modydelse og egne initiativer med henblik på beskæftigelse og assimilering i det svenske samfund. Videre bør man holde op med positiv særbehandling af dem, der vælger at bo her. Enhver form for kriminalitet bør lede til omgående udvisning. Al form for modersmålsundervisning på statens bekostning bør afskaffes omgående.

Et andet krav - måske det vigtigste - er at borgerne i almindelighed engagerer sig mere i disse for landet afgørende spørgsmål - og at de vover at hævde deres synspunkter udenfor deres egen vennekreds. Det vil sige - at de vågner op af deres passivitet og fejhed.

Den Danske Forening og seminaret i Roskilde

Mange gange taber man måske modet og håbet på en forandring. Man føler sig af og til ensom mod en overlegen modstander og vil give op. Men håbet findes - man er ikke alene, der findes lignende problemer andre steder - og der findes andre, som kæmper. Beviset herpå var, da vi fik lov at være tilstede ved Den Danske Forenings seminar i Roskilde 17.-18. juni. Her så vi virkelig, under gæstfrie og hyggelige former, et stærkt og beundringsværdigt engagement i disse spørgsmål - med deltagelse også fra Norge. Vi bringer vor allervarmeste tak og håber på en eller anden form for fortsættelse.

Kommunens Väl i Kävlinge

Kommunens Väl - et kommunalpolitisk parti - blev dannet 1993 af en håndfuld

personer, undertegnede indbefattet. (Se herom også Danskeren 1996 nr. 1 s. 13,

red.). Den bærende idé var - og er - kritik mod den førte indvandrings/flygtningepolitik. Partiet stillede op til kommunalvalget for første gang til valget i 1994 og fik da 8 mandater ud af 49 - en stor sejr. Ved næste valg (1998) var tre nye partier kommet ind på arenaen, samtidig med at antallet af pladser i kommunalbestyrelsen var blevet reduceret til totalt 45. Resultatet blev for vort vedkommende 5 mandater. Kampen var - og er stadig - hård. Konstant modarbejdning fra de andre partier og uretfærdig behandling fra pressens side er hverdag. Trods dette er vi aldrig vejet til side, men står fast ved vort program og udgør en stærk opposition. Som styrke og støtte findes partier lignende vort eget flere andre steder i Skåne.

Göthe Edmundh og Edgar Andersson

Malplaceret tolerance

Med vanlig interesse - men samtidig med gru - har undertegnede læst artiklen "Den største trussel i Danmarkshistorien" af Mogens Glistrup i DANSKEREN nr. 4, august 2000. Der skrives bl.a.: "Islamlobbyens doktrinerer med alverdens postulat for, at vi skal bevare muhamedanere i Danmark og endda tolerere, at vi får flere og flere af dem. Lobbyens efterplaprerer véd ikke, hvor dræbende denne propaganda er for, at deres børnebørn og oldebørn får mulighed for et godt liv i Danmark". Nej, netop! Det er jo det, som - blandt så mange andre - undertegnede, som er mormor til to danske børn på hhv. 6 og 3 år, er så usigeligt bekymret for. Skidt med mig selv - og det lyder nok lidt flot, men jeg er 72 år og véd da godt, at i min egen levetid bliver problemet ikke voldsomt stort. Men mine efterkommeres fremtid gruer jeg for. HVIS nu - og vi kan naturligvis håbe, at det ikke går så galt som det p.t. ser ud til - den udvikling hen imod en islamisering af det danske samfund, som er i gang, fortsætter - hvordan vil det da være for en ung dansk kvinde hhv. mand at leve her i landet i fx år 2030? Det undrer mig, at et menneske som digteren Henrik Nordbrandt i et interview i forbindelse med et af hans besøg i Danmark kan udtale, at det er et af de mere *opmuntrende* indslag i det danske gadebillede, at det farves af de mange forskellige kulturer. Det kvikker op, mener digteren, som - så vidt jeg husker - ved tidligere lejligheder har udtrykt frygt for den stigende islamske fundamentalisme i Tyrkiet, hvor han selv har boet, evt. stadig bor. Hvor er det dog naivt at sætte turisme = indvandring!

Men det er jo set før. Jeg har fx hørt det tåbelige argument, at danskere jo så gerne rejser på ferie til Tyrkiet, men de vil alligevel ikke have tyrkere til at bosætte sig i Danmark(!). Hvor enfoldig har man dog lov til at være?

Forleden dag sagde jeg til en god ven, at jeg var kommet i tanker om, at når nu Berlin-muren kunne falde, så var måske ALT muligt! Dette er nok en form for ønsketænkning, som jeg har fundet at klamre mig til, men: Der er jo da af og til forekommet begivenheder i historien, som ingen har kunnet forestille sig eller forudse - så hvorfor ikke en drastisk ændring i begivenhedernes gang her i Danmark/Europa? Men - naturligvis - der skal være kræfter *bag* sådanne ændringer - således som der fx var i det daværende Østtyskland. Og netop sådanne kræfter findes i Den Danske Forening.

For tiden abonnerer jeg på Kristeligt Dagblad - en avis jeg bliver mere og mere glad for. Den 11. august omhandlede avisens leder den meget omtalte "tørklædesag". Lederens overskrift var "Skik følge", og der siges bl.a. "Skik følge eller land fly" er et godt gammelt dansk ord-sprog. Enhver dansk udvandrers har kendt til det og erfaret, at succes i en fremmed kultur kræver tilpasning og ihærdig indsats for at ernære sig selv. Danskerne har med samme selvfølgelighed forventet en tilsvarende indsats fra de indvandrere, der flytter til Danmark, og derfor har debatten om flygtninge og indvandrere i dens mange afskyninger altid drejet sig om de samme to temaer, økonomi og tilpasning. En muslimsk skolepige, som blev tildelt

en uges erhvervspraktik i Magasin, ville ikke tilpasse sig." Videre skrives der i lederen, at den juridiske dom, som gik Magasin imod, både var unødvendig og belægelig. Og det understreges, at det må "være private arbejdsgiveres ret at afgøre, i hvilket omfang ansatte i arbejdstiden kan bære meget synlige religiøse og for den sags skyld politiske symboler." Og længe nede i lederen: "Frem for at føre sag mod Magasin skulle den nu 15-årige muslimske pige have smidt tørklædet og taget mod tilbuddet om erhvervspraktik. For ansøger man sagen helt pragmatisk, vil kun de færreste muslimske piger blive integreret i dansk kultur, så længe de bærer deres fremmedgørende tørklæde. Hvis man vil integreres, skal man tilpasse sig. Tolerancen er gensidig. At bære det muslimske tørklæde er for mange muslimer udtryk

for en ny fundamentalisme, som præger islam på verdensplan i disse år. *Denne fundamentalismes natur er en trussel mod de danske kulturelle adelsmærker frisind og tolerance.*" (Den sidste sætning er fremhævet af mig). Sådan skriver en rigtig dansk avis!

Pudsigt nok er der i samme nummer af avisen, og lige ved siden af lederen "Skik følge", en artikel med overskriften "Fløjlsrevolution blandt nydanske kvinder" i form af et interview med Ayse Deveci, en 34-årig indvandrer kvinde, der er leder af Rådgivningscentret Broen, hvor man hjælper unge indvandrer piger, som mod deres vilje er på vej ind i et af familien arrangeret ægteskab. Ayse Deveci blev, oplyses det i artiklen, selv som 16-årig tvunget til at gifte sig med sin tyrkiske fætter - et ægteskab, der gennem flere år var et helvede,

indtil hun opnåede skilsmisse. Hun siger bl.a.: "*Danskerne blander sig for lidt og er for politisk korrekte. Politikerne dækker passiviteten ind under, at indvandrerne skal have lov til at bevare deres kultur, men jeg føler mig lige så ansvarlig for det danske samfund som alle andre danskere. Vi har et fælles ansvar for at beskytte og udvikle de danske frihedsværdier - og det gør vi ikke ved at lade indvandrerne lukke sig inde i ældgamle traditioner.*" (Fremhævet af mig). Videre bemærker hun bl.a.: "*Vi glemmer at stille de samme krav til alle befolkningsgrupper. I mange år har danskernes blåøjethed irriteret mig.*" Det er da opmuntrende ord fra en kvinde, der selv er indvandrer - hun er jo lige ved at være enig med de synspunkter, vi har i Den Danske Forening!

Inge-Dorthea Levin Madsen

Forfalskning af alle retsbegreber

Islam og Nazi-Tyskland er fælles om koloniseringsimperialismen mod "mindreværdige" – og i at have hjælpere på vejen mod deres mål. Nu er "menneskerettighederne" brækjernet.

Af Bent Jacobsen

Uretsvæsenet

At landsforræderiske udanske domstole nu giver erstatning til muslimske kvinder, der kræver ret til at gå med tørklæde på arbejdet for at demonstrere deres religiøse overlegenhed og »sandhed«, ville svare til, at de »moralisk overlegne« nu måtte sidde med cykelhjelm på arbejdet for at demonstrere deres politiske korrekthed, eller at indvandrede tyske nazister måtte bruge hagekorsarmbind for at demonstrere deres specielle form for overlegenhed på danske arbejdspladser! For Islam er jo kun på overfladen en religion, derudover er Islam i sin rod en ondskabsfuld imperialistisk verdenserobrer-ideologi ligesom nazismen!

Et andet eksempel er de latterlige domme i voldtægtssager – selv i sager om voldtægter mod mindreårige – hvor dommene kun lyder på en tiendedel af den mulighed for straf lovens strafarme hjemler mulighed for, selv om der absolut ingen formildende omstændigheder foreligger i sagerne. Det undskyldes så med, at danske piger går for let påklædte, selv om dette er tradition i vores kultur! Hertil må vist tilføjes, at statistikken viser, at muhamedanske mænd begår 80 gange så mange voldtægter som et tilsvarende an-

tal danske mænd. Kun de »vantros« kvinder forulempes. Nok en logisk følge af Koranens sura 33/59, som siger at kvinder må være tørklædeklædte for ikke at blive forulempede ...

Nazismens og islams koloniseringsimperialisme som menneskeret

Det er typisk for et degenereret samfund, at retsbegreberne udhules og perverteres mere og mere for hver dag der går. Kronen på værket er de perverse kosmopolitiske og antifolkelige rettigheder i menneskeretskonventionerne, der giver vildt overformerende fremmede folkeslag ret til helt énsidigt at kolonisere Europa. Naziret, nemlig svarende til den »ret«, som nazismen gav tyskerne til at kolonisere andre folkeslags fædrelande med grundlag i tyske tibarnsfamilier! Østeuropa skulle som måske bekendt koloniseres med 150 millioner tyskere. Gott mit uns ...

Til sammenligning fortsætter muhamedanerne med store børneflokkede, skønt de udmærket ved at deres hjemlande er uhyggeligt overbefolkede. Fordi deres religion i sin rod repræsenterer samme mentalitet som nazismens! Den betragter hele verden som islamisk koloniseringsområde. Allah mit uns ...

Som »menneskeretten« siger: Alle har ret. Men nogle har mere ret end andre ...

Nazismen, Islam og menneskeretsideologien er mentalt og »moralisk« beslægtede – da disse tre ideologier alle yder et falskt retsgrundlag for masseindvandring i andre folkeslags fædrelande, baseret på helt overlagt og vedvarende overformering i hjemlandene! Menneskeretsideologien godkender ligesom nazismen og Islam kolonisering af fædrelande. Dette amerikanske humbug er derfor en verdensimperialistisk ideologi ligesom de andre og fremmer som følge heraf af al magt muhamedanernes kulturracistiske erobring af Europa! Åbenbart denne falske humanismes væsentligste formål. For trods de mange smukke talemåder er »menneskerettigheder«, der legaliserer hæmningsløse folkeslags formeringskrig mod og masseindvandring i Europa i realiteten retfærdiggørelse af aggression i lighed med den Hitlers nazi-ideologi gav tyskerne. Det viser også klart alle ideologiers og utopiers åndelige beslægtethed.

På grundlag af deres forrykte befolkningstilvækst kunne Afrika og Asien jo levere hele milliarder af kolonister hvis det skulle være ...

Maskeret folkemord

Alle vore såkaldte antiracistere og menneskeretsusurpater ved iøvrigt udmærket godt, at de lyver når de taler om rettigheder

der. Samtlige menneskerets- og antiracismecentre bruger samme forfalskede retsgrundlag for de fremmedes kolonisering af Europa samt for forfølgelse af enhver, der protesterer mod koloniseringen. Det samme gælder Beate Winkler som leder af EUCM, det »europæiske« såkaldte observatorium for bekæmpelse af såkaldt racisme og fremmedhad. Alle arbejder de med at fratage europæiske folkeslag deres mest selvfølgelige ret: fædrelandsretten, grundlaget for alle verdens folkeslags beståen og videreførsel, en fratagelse, der altså i virkeligheden er skjult folkemord på Europas hjemmehørende folkeslag. Alt det leverer menneskerets-ideologien det forfalskede retsgrundlag for. Et grundlag med ikke spor bedre »moral« end nazismens. Man kunne kalde denne ideologi for »multinazisme«.

Hitlers forbrydelser bruges som alibi og løftestang for opløsningen af alle fædrelande og folkeslag i Europa. Nynazisternes eneste chance ligger i, at multinazisterne har magten, for disse er akkurat lige så skindemokratiske, som nynazisterne er udemokratiske. Er noget folk i Europa måske blevet spurgt, om det vil gøres til mindretal i dets eget fædreland? Et amerikansk retsprincip for evig indvandring er på den allermest tyranniske måde blevet trukket ned over hovedet på europæerne af emigrantstaten USA's lakajer – og neomarxisterne. Og disse såkaldte menneskerettigheders falske retsprincip står over grundlov og folkestyre. Intet folk har nogensinde ønsket masseindvandring og kolonisering. Vi er komplet til grin med dette makværk ...

Øvre i emigrantstaten USA har antiracismen muligvis det formål at bekæmpe diskrimination og had mellem de mange emigrantgrupper fra alle verdensdele. Her i Europa har den et helt andet formål, nemlig at udrydde folkeslagene i hidtil homogene fædrelande ved at udskifte dem med et verdensproletariat. At umuliggøre videreførelsen af folkeslags arvemasser er jo reelt lige så effektivt som gaskamre. Altså folkemord ...

Holocaust i ny model

Skabelsen af verdensproletariatet er blot en anden form for Holocaust, som 68'erne, de skinrøde amerikaniserede multinazister, vil begå mod de europæiske folkeslag. Disse verdensherredømmegangstere, hvis »verdensrevolution« naturligvis kun skal begås mod europæerne, har jo efter Sovjets fald (ligesom Hitler) opgivet at konfiskere produktionsmidlerne! Et multinazistisk Europa er deres projekt, etnisk opløsning nået gennem ødelæggende overbefolkning og ved efterhånden at gøre de

europæiske folkeslag til mindretal i deres egne lande. Når dette verdensproletariat først er etableret, eksisterer de oprindelige folkeslag ikke længere – altså folkemord. Noget der aldrig vil ske i Afrika eller Asien.

Neomarxisternes metode er åbenbart at idiotisere masserne, så de gennem organiseret formeringsvanvid kan få udryddet så mange af verdens arter og underarter som muligt (herunder menneskets underarter folkeslagene) så de kan indføre deres globale gangstervælde på en ødelagt ørkenplanet med meget få overlevende arter – efter devisen: uden befolkningsekspllosioner ingen folkevandringer, og uden folkevandringer ingen såkaldt verdensrevolution – som de fremmede skal give verdenspamperne.

Hvilken ægte ret har de neomarxistiske leverbødspolitikere og professionelle magtmennesker – samt mediegangsterne med deres floskel- og frasemageri og falske hyklermoral – til at gøre dette mod os? Den slags er verdens dårligste mennesketyper! Deres eneste adkomst til magten består i deres evne til at bedrage vælgerne til at tro at de har ret til den ...

En stærkere statsmagt betyder ikke større retssikkerhed. Staten har aldrig været stærkere end nu, og aldrig har det danske folk været mere retsløst ...

Bedraget mod folkene

De siger de er gode, men vil udskifte os med et verdensproletariat. De siger de »hjælper« ulandene, men holder kun befolkningsekspllosioner i gang til dybeste ulykke for alle. De siger de fremmede er flygtninge, men det er de ikke. Og de siger vi har brug for arbejdskraft, men det har vi aldrig haft. De siger de er antiracist – men deres handlinger er racisme mod de europæiske folkeslag. De siger de er økologisk bevidste, men de ødelægger både Europa og hele verden gennem overbefolkning.

Det der så desperat er brug for i hele verden, nemlig drastiske sænkninger af befolkningstallene, forbyder de os, selv om vi kunne med Europas lave børnetal. For kosmogangsterne kræver os udskiftet med verdensproletariatet. Samtidigt hjernevasker de hyklerisk alle til at tro, at det er os der er gangstere lig nynazisterne.

Loyalitet mod eget folk og naturligt sammenhold i dette stemples som racisme, xenofobi og fremmedhad rettet mod alle andre, og samlet udgør det så den »indre svinehund«. Folkemorderne har sandeligt udrettet noget i propaganda ...

Når de så sammenligner folkets forsvarere med nazisteme: Der er slet ingen forskel på Hitlers verdenserobring, og så at

forsvare sin fædrelandsret! Der er slet ingen forskel mellem at modarbejde sit eget fædrelands kolonisering, og så Hitlers ønske om at kolonisere Østeuropa! Og der er slet ingen forskel mellem at forsvare sit eget folks beståen, og så at udrydde andre folkeslag ...

Islams stadige erobringstog

Til sidst noget om Islams imperialistiske natur. Før Islam blev kristendommen udbredt uden tvang eller militære midler. Derimod blev Islam både før og efter kors-togene udelukkende udbredt ved hjælp af krig og militære erobringstog.

Pavekirken i Rom forfalskede kristendommen på mange måder og gjorde den fx imperialistisk. Og testamenterne taler jo heller intet steds om nogen jordisk stedfortræder for Gud, som paven påstås at være. Martin Luther genindførte så den oprindelige ægte kristendom under reformationen. Men i Vatikanet fortsætter paven forfalskningen af kristendommen, og skaber formeringsvanvid i ulandene med sit falske dogme om forbud mod prævention. Paven har lige forrådt os ved underdanigt at undskylde de korstog, der blot var ment som et begrænset forsøg på at genvinde det stjålne hellige land – og har rakt hånden frem til Islam. I tredive rakte paven også hånden frem til Hitler. Både nazismen var, og Islam er ondsksfulde imperialistiske verdenserobrer-ideologier, og Islam har ikke ændret sig en tøddel i 1300 år ...

Hvis man vil bilde folk ind, at internationale sammensværgelser er utænkelige, er det mest smart at insinuere, at enhver der tror på dem er rablende gal. Men Europas folkeslag er nu ofre for verdensimperialistisk gangstervirksomhed. Med den »europæiske« union som redskab.

Bent Jacobsen

Under belejring

“...

Når man i dag ser på den voksende strøm af flygtninge, der vælter ind over alle Europas grænser, er det svært for Vesten ikke at opfatte sig selv som et slags fort, der er sikkert lige nu, men som helt klart er under belejring. Og i fremtiden kan den voksende økologiske krise ændre de klimatiske zoner, føre til mangel på ferskvand og egnet jord på steder, hvor der engang var rigeligt.

Det kan atter skabe grobund for nye og truende konflikter på planeten, overlevelseskrige.”

*Alexandr Solsjenitsyn, Nobelpristager,
i Kristeligt Dagblad 5/8 00.*

Indvandringsregler verden rundt

Et blik på, hvilke krav der i en række vestlige og asiatiske lande stilles for at indvandre og blive statsborger, viser forskellen mellem vestlig liberalitet (der dog sjældent når op på siden af Danmarks) og den øvrige verdens fornuftige skepsis mod at invitere alskens fremmede indenfor. Kilden til oplysningerne er Hong Kong-advokatfirmaet Baker & McKenzies "Immigration Manual" (opdateret pr. 1. oktober 1999).

Vestlige kulturkreds

AUSTRALIEN - For at få et almindeligt besøgsvisum (max 3 måneders ophold uden ret til arbejde) skal man ud over ansøgningsskema og pas indlevere referencer fra arbejdsgiver, bankudskrifter og skatteoversigt. Man kan også få midlertidig opholdstilladelse med ret til at arbejde, hvis man kan bidrage til Australiens "økonomiske, kulturelle og sociale udvikling". Hvis man vil have ægtefælle og børn med, skal man bevise, at man selv kan forsørge dem under opholdet. For at få imødekommet en ansøgning om at blive australsk statsborger skal man have en (moralisk) "god karakter", have kendskab til engelsk, forstå de privilegier og det ansvar, som følger med at være statsborger, og have opholdt sig i landet i to år umiddelbart inden ansøgningen.

CANADA - For at en udenlandsk arbejder kan få adgang til Canada skal det bevises, at kvalificerede canadiere ikke vil blive negativt påvirket af tilladelsen, dvs. arbejdsgiveren skal først forgæves have søgt stillingen besat indenlands. For at blive familiesammenført til Canada skal man have checket sin straffeattest og sit helbred, og en sponsor, der det seneste år ikke må have modtaget socialhjælp, skal garantere forsørgelsen. Vil man til Canada for at arbejde, bliver ens egenskaber bedømt ud fra et pointsystem, der går på bl.a. uddannelse, erfaring, behov i Canada, alder, sprog, personlige egenskaber og "demografisk faktor".

USA - Der er en årlig kvote på 140.000 opholdstilladelser for udenlandske arbejdere: De fleste er afsat til højt uddannede og efterspurgte personer, kun 10.000 gives til ufaglærte. Hvis en udenlandsk arbejder afskediges inden hans visum udløber, skal arbejdsgiveren betale hjemsendelsesomkostninger. Efter at have haft permanent opholdstilladelse i fem år kan man blive statsborger, hvis man bl.a. skriver og taler engelsk, kender de grundlæggende forhold vedr. landets regering, historie og forfatning og tilslutter sig dens principper.

STORBRITANNIEN - For at få lov til at ansætte udenlandsk arbejdskraft skal

en arbejdsgiver fremlægge dokumentation for, at man har forsøgt at skaffe indenlandsk arbejdskraft. For at blive statsborger skal man have en "god karakter", have opholdt sig i landet i fem år og have kendskab til engelsk.

NEW ZEALAND - Vil man besøge landet, må man dokumentere, at man kan forsørge sig selv under opholdet, og man skal fremvise returbillet. Vil man ind i landet af humanitære årsager må man have en sponsor i New Zealand; bevise, hvorfor ophold dér vil løse situationen samt bevise, at det ikke vil være mod den almene interesse for New Zealand, at man slår sig ned i landet. Straffeattester kræves af alle over sytten år, og forsøg på at snyde myndighederne vil umuliggøre ophold. Man skal også gennem en helbredsundersøgelse; røngtenundersøgelse kræves af alle, undtagen gravide og børn under 12 år.

Asien

KINA - Man kan kun arbejde i landet, hvis ingen kineser kan udfylde den specifikke funktion. Arbejdstilladelsen, der udstedes efter bl.a. en grundig helbredsundersøgelse, gælder kun i en bestemt region.

HONG KONG - Vil man til Hong Kong for at arbejde, skal det dokumenteres, at ens færdigheder er essentielle for det givne firma og ikke kan skaffes via den indfødte arbejdskraft. Man må ikke skifte arbejdsgiver under opholdet.

SINGAPORE - Afgørelsen om, hvorvidt man kan få permanent opholdstilladelse i Singapore, foregår bag lukkede døre hos myndighederne, som ikke angiver nogen årsag eller forklaring, hvis ansøgning afvises. For at blive statsborger skal man have udvist "god karakter" og skal kunne forsørge sig selv.

TAIWAN - For at kunne få opholdstilladelse skal man have en indfødt, der garanterer for én samt en attest fra politiet og fra sundhedsmyndighederne, begge højst tre måneder gamle. For at få permanent ophold skal man kunne forsørge sig selv, have en "anstændig karakter", og opholdet skal være "til gavn for Taiwans na-

tionale interesser". Statsborger kan man kun blive via ægteskab.

JAPAN - Højt kvalificeret arbejdskraft kan få tilladelse til ophold på et halvt eller et helt år ad gangen. En høj minimumsløn er påkrævet for ikke at underbyde indenlandsk arbejdskraft. Vil man starte egen virksomhed i Japan, skal aktiviteten umiddelbart føre til ansættelse af mindst to japanere. Mulighed for statsborgerskab omtales (med god grund) ikke.

FILIPPINERNE - En besøgende skal have returbilletten med til Filippinerne. Ved ansættelse af fremmed arbejdskraft skal det godtgøres, at ansættelsen gavner den offentlige interesse, og at der ikke er noget indenlandsk alternativ. Check for bl.a. mental sundhed og AIDS foretages. For at blive statsborger skal man have boet i øriget i mindst ti år og konsekvent have udvist god opførsel, forsørget sig selv og kende sproget.

VIETNAM - For at få statsborgerskab skal man bl.a. have opholdt sig i landet i fem år, læse, skrive og tale vietnamesisk (eksamenspapirer skal dokumentere dette), og kunne forsørge sig selv. Man skal vælge et vietnamesisk navn for at få godkendelsen, men så bliver denne også underkrevet af landets præsident. Dobbelt statsborgerskab tillades ikke.

THAILAND - Der er en kvote på 100 personer (med gavnlige og efterspurgte kvalifikationer) pr. år pr. land ved tildelingen af permanent opholdstilladelse. Kriminelle, syge, folk uden tilstrækkelige midler, og folk hvis tilstedeværelse truer landets "orden, kultur, gode moral og offentlige velfærd" kan under ingen omstændigheder komme ind i landet. Selv for specielle investorer, som vil ind i landet, er der en samlet kvote på 5000 personer over tre år. For at blive statsborger skal man bl.a. have regelmæssig indkomst, have udvist god opførsel og man skal kunne tale og forstå thai. Naturalisationsprocessen tager 2-3 år.

MALAYSIA - Hvis man vil arbejde i Malaysia må man indsende et bestemt skema i 13 eksemplarer sammen med et brev fra arbejdsgiveren, der skal forklare, hvorfor det er nødvendigt at bruge en ud-

lænding til opgaven, og hvordan det kan gavne landets økonomi og arbejdsstyrke. Desuden skal forsøg på først at skaffe indenlandsk arbejdskraft dokumenteres. Det er vanskeligt at få permanent ophold - det gives til følgende to grupper: Hustruer til malaysiske statsborgere, der har boet i landet i mindst fem år før ansøgningen, og børn under seks år hvor mindst én af forældrene er malaysier. Hvis man vil være statsborger, må man give afkald på sit hidtidige statsborger-

skab, have "en god karakter", et passende kendskab til malaysisk og have boet i landet i mindst ti år. Man bliver indkaldt til interviews for at få testet sprog og sit generelle kendskab til Malaysia m.m. "Denne proces kan tage år".

Hvis man i få ord skal konkludere, må det være, at kredsen af "de lande, Danmark normalt sammenligner sig med", bør udvides.

P.N.B.

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Kaos i Kastrup

I B.T. 21/7 00 berettede politikommissær Egon Jørgensen, hvor svært det er at fange de mange menneskesmuglere, der opererer fra Kastrup Lufthavn:

"Vi er ikke fulgt med bemandingsmæssigt. Passagertallet er steget med halvdelen million de seneste tre-fire år, uden at vi har fået tilført flere politifolk."

Politiassistent Lona Hahn supplerer: "Det er skruen uden ende, vi bliver skåret ned, passagertallet stiger. Vi kan ikke overkomme alle de tjek, vi burde i gaten. Hvis vi havde en større politistyrke, var vi i stand til at tjekke de fleste fly og dermed tage endnu flere, når flyet ankommer... Langt de fleste illegale flygtninge fanger vi først nede i paskontrollen. På det tidspunkt er menneskesmugleren over alle bjerge. Hans papirer er nemlig ofte i orden. Mens de illegale bare følger hans instruks: Destruer dine personlige papirer og hold dig skjult i menneskemængden i ankomsthallen i to-tre timer, før du møder op i paskontrollen. På den måde har vi ikke en jordisk chance for at kortlægge rejseruten, og vi kan ikke forlange flyselskabet tager de illegale med retur. Vi kan end ikke bevise, hvilken maskine de var med."

Egon Jørgensen siger, at politiet ikke aner, om man får fat i 10 pct. eller 70 pct. af menneskesmuglerne. "Min formodning er, at vi kun fanger 18-20 pct. af de, der opererer i Kastrup Lufthavn. Vi har i år anholdt 50, og det er en fordobling i forhold til hele sidste år."

Ensidig "mangfoldighed"

Post Danmarks personaleledende Palle Juliussen vil gerne signalere "en åben virksomhed med plads til forskellighed". Senest har hans virksomhed da også ind-

ført uniformstørklæder til kvindelige mუhamedaner-medarbejdere.

Men tolerancen omfatter ikke politisk ukorrekte. Således var der i Københavns Postcenters (KHC's) interne blad *Husavisen* 2000 nr. 1 s. 2 gengivet en delvis kopi af en mærkat fra Fælleslisten mod Indvandringen med budskabet: "De fremmede overtager vort land. Gå til modstand!" Herunder havde Postcentrets ledelse med fremhævet skrift kommenteret: "Der skal gøres opmærksom på at racistiske ytringer ikke tolereres i KHC!"

Rent bortset fra, at virksomheden er overklistret med ytringer for og imod alt mellem himmel og jord, definerer den altså - politisk korrekt - indvandringsmodstand som "racisme", der ikke må ytres.

Altså det ene knæfald over for de fremmede efter det andet: Danskerne skal kriminaliseres i stor stil. Omvendt kapitulerer postledelsen over for islamiske uvaner.

Benyt i videst muligt omfang kun e-post fremover!

Bolig-multietnicering

Det nye målsætningsprogram for Glostrup Boligselskab er vist typisk for den udvikling, danske beboere udsættes for i denne tid. Udlejningsreglerne skal således nu "tilpasses således, at de giver bedre mulighed for at opfylde boligbehovene for de mennesker, der er skrevet op på den eksterne venteliste." Sagt på jævnt dansk: De fremmede først!

Videre vil boligselskabet følgagtigt "samarbejde med kommunen om at sikre en alsidig beboersammensætning i alle boligorganisationens boligafdelinger."

Hvornår er der dog blot et enkelt boligselskab, som tør udvise civil ulydighed og sige fra. Så vil mange nok følge efter, og regeringen må indføre sin foreløbig skrottede plan om tvangsekspropriering. Fronterne bør trækkes op. Lad os få "norske tilstande".

Fingermode og frækhed

I Taastrup blev en sagesløs pensionist, der luftede sin hund, helt ubegrundet udsat for tilråb fra forbipasserende arabiske piger med tørklæder. *Fuck up, forbandede gamle!*, hed det. (En klage til inspektøren på pigernes skole fik inspektøren til at råde til et besøg i hjemmet. I de arabiske hjem. Af pensionisten...).

Senere samme dag stod en anden ældre person med sin hund i snor i området, da en udlænding med bar overkrop, som en anden Tarzan, nærmer sig med to større, løse hunde. En venlig anmodning om at tage hundene i snor gav blot "fingeren op" som resultat.

Dagen efter overfaldt 10-15 unge fra Taastrupgård en enlig mand, der havde sat sig på en bænk foran en købmandsbutik. Manden blev slået med køller og fik hjernerystelse. (Taastrup Avis 23/8 00).

I DR2 "Deadline" 22/8 måtte der lægges ører til, at kristendommen havde haft sin tid her i landet, og nu var muslimerne her, vel at mærke tænkt som afløser, ifølge en veluddannet muslimsk kvinde. For kirkerne er jo tomme, var det kolde argument.

Heldigvis kom "Deadline" dagen efter med værdige ord, udtalt af Uffe Østergård. Han påpegede, at vi faktisk pr. rygmarv er så danske, at vi ikke behøver at gå i kirke. Hele vor kultur er uadskillelig fra kristendommen.

Sandt nok udtrykt af Østergård, selv om den Barmhjertige Samaritan nok til tider kan være tung at danse med, og den dybere grund til at landet til tider forekommer at være lidt for godt og eftergivende.

Selv Jesus lod sig dog ikke byde for mange frækheder.

BF

Bogbrænding på Universitetet

Jyllands-Posten meddeler 1/7, at forskningsminister Birte Weiss har godkendt det Humanistiske Fakultets beslutning om at forbyde det nationalt sindede studenterblad *Alætheia* på universitetets område. *Alætheia* er græsk og betyder sandhed. Bladet udgives af Dansk Forums Studentergruppe.

Fakultetets forbud kom efter at maskerede voldsmænd i flere tilfælde havde overfaldt studerende, som uddelte bladet. I stedet for at bede politiet tage sig af voldsmændene, valgte ledelsen for Humanistisk Fakultet at forbyde bladet.

Studentergruppen klagede derpå til forskningsministeren, som altså nu ifølge Jyllands-Posten har godkendt, at der de facto finder bogbrænding sted på Københavns Universitet.

Beslutningen er så meget mere besynderlig, som EU-Nævnet i august fandt Alætheia værdig til 7.500 kr. i støtte fra kampagnepuljen vedr. 28. september-afstemningen.

Over det hele

Fremmede sindssyge overrepræsenteret

Hovedhistorien i Berlingske 14. april angik de meget store og hastigt stigende indsatser, som etnisk sindssyge trækker ud af den til danskerne alt for lille sundhedssektor, som politikerne vil bevilge penge til. Sundhedsministeren er klar med et nyt forskningscenter til at styrke den danske offentlige sektors indsats ud over det ganske land på netop dette område. "Det er et dybt bekymrende problem, at vi simpelt hen ikke har et beredskab, der kan tackle de her problemer", siger SF's Anne Baastrup. Nævnet for Etnisk Ligestilling kritiserer, at opgaven ikke forlængst er løst: "Vi savner fokus på mange af de problemer, som etniske minoriteter møder i dagligdagen. Det er også det danske samfunds skyld, fordi man ligefrem mishandler" de vildtfremmede og tillader sig at kritisere dem i dansk samfundsdebat. Distriktpsykiatrisk Center på Københavns ydre Nørrebro: "Etniske minoriteter bliver oftere alvorligt sindssyge end danskerne. Mange situationer kører op i en spids. Sprogvanskeligheder fordyrer deres behandling. Fx samtalerterapi er jo lettere med dansktalende. Selve sindssygdommen er ofte anderledes, end man er vant til med problemer i vor kulturkreds." I lokalavisen VESTegnen 10/5 00 fremgår det, at det er de mange fætter-kusine ægteskaber, der skaber mange sindssyge fremmedbørn. I København står de for en overrepræsentation på 82%.

Dagligdag under Besættelsen

En 23-årig tysk kvindelig studerende blev 29. juni knivdræbt af sin 27-årige irakiske kæreste på Øresundskollegiet i København. Samme dag blev en mand overfaldet af tre "sydamerikansk udseende" mænd på Christianshavn. De sprøjtede tåregas i ansigtet på ham og søgte at røve hans taske. Samme dag blev en mand, der netop havde hævet 300 kr. i en kontantautomat, også røverisk overfaldet på Christianshavn - ligeledes tåregas-sprayet i ansigtet. I hvert fald den ene gerningsmand angives her at have fremmed baggrund. (Amager Bladet 4/7 00).

Alene på en uge omkring begyndelsen af juli udførte tricktyve med sydamerikansk baggrund ti røverier i hovedstads-

området ved at arrangere en "fugleklat" på offeret og straks tilbyde at fjerne den. I forvirringen fjernes offerets penge også. Det drejer sig altid om ældre mennesker på vej fra banken. (Berl. Tid. 5/7 00).

En 25-årig gammeldansk mand fra Taastrup blev om aftenen 2/7 overfaldet af 3 personer, hvoraf den ene beskrives som tyrker, de to andre som "sorte i huden". Overfaldet fandt sted ved Selsmose, som var et dejligt rekreativt område indtil det blev kulturelt beriget i kraft af blandt andre den nuværende forskningsministers indsats.

Den 25-årige mand blev truet med buttermflyknive før han blev slået ned. Liggende blev han derpå slået og sparket før de tre nydanskere stak af med hans tegnebog indeholdende 1.500 kr. (Dagbladet Roskilde Tidende 3/7).

To ansatte på asylcentret i Hadsten blev på centret 13. juli frarøvet 125.000 kr., som skulle have været brugt til lomme penge for beboerne. (Berl. Tid. 15/7 00).

En røver af udenlandsk herkomst stjal 19. juli godt 50.000 fra Den Danske Bank på Frederiksberg. (Berl. Tid. 20/7 00).

Fra d. 1. august vil der være vagter på S-stationerne i Greve, Hundige og Ishøj syd for København, ligesom der vil være vagter med i togene i det pågældende område. Vagtselskabet Euro Code er blevet hyret til opgaven efter lang tids chikane og overfald mod såvel passagerer som togpersonale begået af såkaldte "nydanskere". Størstedelen af vagtpersonalet vil have "anden etnisk baggrund end dansk". Formålet med ansættelsen er at skabe tryghed blandt passagererne. (Dagbladet Roskilde Tidende 26/7 00).

På Københavns Politis hjemmeside, www.kbhpol.dk, kan man følge med i ekstrakt af døgnrapporten og derved få indblik i en del af de sager - fra irritationsmomenter til forfærdeligheder -, som de fremmede i landet bebyrder os med. Blot en tilfældig periode skal her gengives (langt fra altid er gerningsmænd dog nærmere beskrevet):

Døgnrapporten for 6/8: En mand får frarøvet en del kontanter af behændighedsspillere på Strøget.

For 7/8: En 16-årig ung mand frarøves sin mobiltelefon af fire truende pakistanynglinge.

For 8/8: En 52-årig kvindelig cyklist omringes i Ryparken af fire unge fremmede. Hun væltede af cyklen og sparkes i hoved og ryg. En kvindelig pensionist frarøves sin taske af udenlandsk mand.

For 9/8: Behændighedsspillere på Strøget kommer op at skændes med tyske turister. Den ene af disse slås i hovedet med en flaske flere gange. I Brønshøjparken sidder en mand på en bænk. Han passes op af

to udenlandske mænd. De slår og sparker ham umotiveret og stjæler hans tegnebog.

For 10/8: En mandlig asylsøger stjæler et jakkesæt til 4.000 kr. i Magasin. Fem behændighedsspillere anholdes på Strøget, de fire er asylsøgere. På Bellahøjvej stjæler 2 udenlandsk udseende unge mænd en kvindelig cyklisttaske. (Samme dag begås adskillige tricktyverier mod ældre mennesker i København, ikke refereret i døgnrapporten men i Berl. Tid. dagen efter).

For 11/8: Tre sigøjnertyper, en kvinde og to mænd, begik tricktyveri i en antikforretning på Frederiksberg. En sydlandsk udseende mand begik røverforsøg mod en Seven-Eleven butik.

For 13/8: En mand ville på Strøget spille behændighedsspil for 100 kr. Da han tager 3.000 kr. frem, springer behændighedsspilleren op og tager bundtet. Der opstår håndgemæng, hvor flere behændighedsspillere kommer artsfællen til undsætning, før de stikker af.

For 14/8: I Utterslev Mose antastes en 18-årig kvinde af en udenlandsk udseende mand, der bagfra holder hende for øjnene og ihærdigt beder om at dyrke sex med hende i buskene.

For 15/8: Fra en tøjbutik på Strøget stjæler en østeuropæisk kvinde for 1.200 kr. tøj. På Nørrebrogade bliver en 81-årig mand frarøvet sin tegnebog med 1.300 kr. En 72-årig mand med rolator overfalder af fire unge fremmede. De to holder fast i hans arme, og under det håndgemæng, der opstår, tager de to andre hans pung med 2.300 kr.

For 16/8: En indehaver af et autofirma i København NV viste en uindregistreret Skoda frem for en kunde. Efter fremvisningen parkerede han bilen med nøglen endnu i tændingslåsen. Samtidig befandt sig tre udenlandsk udseende mænd på udstillingspladsen og kiggede på biler. Da indehaveren var i færd med at udfærdige papirarbejde med kunden, hørte han pludselig en bil starte på pladsen og køre med høj fart. Han kiggede ud og så en af udlændingene sidde bag rattet i Skodaen, bakke med stor hastighed direkte ind i en anden bil, køre frem mod og ind i en anden parkeret bil og en portlåge. Indehaveren løb nu ud og stillede sig i indkørslen, men gerningsmanden i Skodaen bakkede igen og kørte nu med høj hastighed frem mod indehaveren og to vidner, der alle ville være blevet ramt, hvis de ikke var sprunget til side. Bilen ramte en anden portlåge og en stolpe. Gerningsmanden bakkede igen og kørte igen frem mod indehaveren, der igen måtte springe til side for ikke at blive ramt. Herefter kørte gerningsmanden ud fra pladsen. Der befandt sig angiveligt to personer af udenlandsk herkomst i bilen.

En udlænding, som 17. august blev næg-
tet adgang til en københavnsk café, vend-
te senere tilbage og affyrede skarpe skud,
mens dørrmanden forskansede sig. (DR

tekst-tv 17/8 00).

En bil med et par unge danskere blev
20. august beskudt af fire indvandrere i
Odense. (Berl. Tid. 21/8 00).

til løn til præsterne.

(Kilde: TV2 tekst-tv 16/6 00 og BBC online 20/6 00).

Verden Rundt

Sverige

Fremmedgjorte storbyer

I dag udgør indvandrerne 20 procent af
Sveriges befolkning. I storbyerne er tal-
lene dog endnu højere: I Stockholm og
Göteborg udgør de 31 procent og i Malmø
35 procent (1998). For aldersgruppen 0-
18 år er tallene om muligt mere forurolig-
gende: I Stockholm og Göteborg 40 og i
Malmø 51 procent - fremtidens indbyg-
gersammensætning. I Malmø sættes pro-
blemerne yderligere i relief ved, at de
fremmede der kommer fra 160 lande med
lige så mange sprog og kulturer.

Den årlige totaludgift til de fremmede
i Sverige er nu 261 mia. kr.

(Kilde: Samtidsmagasinet Salt 2000 nr. 5 s. 41).

Tyskland

EU-politikens konsekvenser

CDU advarede i sommer mod ukontrolleret
indvandring som følge af nye EU-retnings-
linier for familiesammenføringer. Skal dis-
se følges, skal Tyskland modtage 500.000
yderligere indvandrere pr. år. Det gør en sty-
ring af indvandringen umulig. De nye retnings-
linier vil virke meget uens i medlems-
landene, fx har Portugal kun 0,1 procent
fastboende tredielandsborgere, mens Tysk-
land har 5,8 procent. Det er betegnende nok
EU-justitskommissær Antonio Vitorino,
der med retningslinierne vil gøre det muligt
for "arbejdsindvandrere" at komme "legalt".

(Kilde: Junge Freiheit 14/7 00).

Højrehysteri

Efter at en bombe anbragt af en ukendt
gerningsmand i Düsseldorf 27. juli sårede
nogle forbipasserende, der tilsyneladende
tilfældigt var østeuropæiske jøder, gik de
tyske meningsmagere igen amok. Selv om
man altså ikke aner, hvem der stod bag
bomben, meldte den tyske presse alligevel
skråsikkert i sine overskrifter om en gra-
vid kvinde blandt ofrene: "Nazi-bombe
dræbte hendes baby" o.lign. En CDU-re-
præsentant fra Berlins bystyre vil have fore-
taget jævnlige husransagninger i de "højre-
ekstremes" hjem, og deres telefoner skal
overvåges. Der er tale om at forbyde NP

og endog Republikanerne (der ikke er
mere "ekstreme" end Dansk Folkeparti).
På Forbundsdagens første møde efter
sommerferien 16. august blev der bevilget
75 mio. D-mark til bekæmpelsen af "høj-
reekstremismen".

Samtidig førte de fremmedes stadige
vold i Tyskland selvfølgelig kun til små
notitser. Fx da to betjente i begyndelsen af
august blev brutalt mishandlet af en flok
tunesere.

(Kilde: Junge Freiheit 11/8 00; Berl. Tid. 17/8 00).

Belgien

"Værre" end Østrig?

Så sent som sidste år søgte den belgiske re-
gering, som nu fører moralsk korstog mod
Østrig, at slippe af med ca. 100 slovakiske
sigøjnere, der var rejst ind i Belgien. Med
løfte om at behandle deres asylansøgning-
er gik sigøjnerne frivilligt i politiets klør
i byen Gent for siden at ende i et lukket cen-
ter, der normalt er sidste stop for udvisning.

Da grønne politikere ville besøge cen-
tret, udartede besøget hurtigt til sam-
menstød med politiet. Gents borgmester
hævdede, at tricket skete med opbakning
fra indenrigsminister Duquesne, der tidli-
gere var blevet stærkt kritiseret pga. en af-
fære, hvor en afvist afrikansk kvinde døde
under hjemsendelsen.

(Kilde: Information 5/10 99).

Frankrig

Bardot atter dømt

Den forhenværende franske filmskuespil-
lerinde Brigitte Bardot er for tredje gang
blevet dømt for "opviglen til racehad".
Hun skal betale godt 35.000 kr. i bøde,
især fordi hun har kritiseret det store antal
af indvandrere i Frankrig, senest i bogen
Le Carre de Pluton (1999), hvor hun i af-
snittet "Åbent brev til mit fortabte Frank-
rig" bl.a. skriver, at "Frankrig, mit hjem-
land, invaderes igen af udlændinges over-
befolkning, især muslimer." Bardot er dog
mest vred over rituelle slagtninger, men
kritiserer desuden opførelsen af de mange
moskeer, som endda finder sted, mens
kristne kirker lukkes, fordi der ikke er råd

Italien

Kritik ikke tilladt

Lederen af "Lega Nord", Umberto Bossi,
kritiserer den italienske regering for lige-
gyldighed mod det italienske folks kultu-
relle identitet. Ved at fordre massiv indvan-
dring undergraver regeringen "de historisk
fremvoksede værdier i identiteten hos fol-
ket og i regionen", erklærede Bossi i juli i
Rom, hvor han var med til at starte et ini-
tiativ for indvandringsbegrænsning. Bossi
betegnede den regerende venstrefløjs ud-
lændingepolitik som "rød nazisme" og sag-
de: "Hitler forsøgte at udrydde de anderle-
des og jøderne. Den tidligere reale socialis-
me i Rusland bestræbte sig for at tilintet-
gøre alle anderledestænkende. Nutidens
venstrefløj går imod enhver forestilling om
forskelligartethed. Det er en logik udsprun-
get af absolutistisk racisme, der simpelthen
ikke længere vil vide af mangfoldighed."

Venstrefløjens beskyldte efterfølgende
Bossi for at tale for "etnisk udrensning-
politik", og han dokumenterede angiveligt,
hvor farligt det ville være for Italien
at give magten til folk, der vil sætte Italien
udenfor den "europæiske konsensus" (alt-
så samme synd som Østrig nu straffes for).

Italien har i første halvår i år modtaget
63.000 asylanter, hvilket ellers skulle
have været hele årets kvote.

(Kilde: Junge Freiheit 28/7 00).

Spanien

Islams ulydige døtre

Muslimske kvinder, der ikke er 100% ly-
dige mod deres mandlige ejere, synes over-
alt at volde problemer. Også i Spanien,
den romersk-katolske kristendoms tidli-
gere stærkeste bastion i Europa, som i dag
har et stort muslimsk mindretal af indvan-
drere fra Afrika og Mellemøsten.

En islamisk imam i Fuengirola på Co-
sta del Sol giver i en trykt bog gode råd til
mænd om, hvordan de bedst prygl deres
koner, uden at det efterlader synlige spor.
Han anbefaler eksempelvis brug af en tynd
og let stok til at slå kvindernes fødder med,
da det giver meget mindre synlige mærker
end slag i ansigtet. Han forsvarer sig med,
at han ikke opfordrer mændene til at slå
deres koner, men kun siger, hvordan de
bør gøre det som en sidste udvej.

En spansk kvindeorganisation siger, at
anvisningerne krænker spansk lov, og har
sagsøgt ham.

(Kilde: Time 7/8 00).

Voksende fremmedproblemer

De voldsomme etniske uroligheder i byen El Ejido i januar gentog sig i maj i den sydspanske by Lepe, efter at en marokkaner med en flaske sårede en 14-årig spansk dreng så alvorligt i ansigtet, at han sikkert mister synet. Lepas indfødte borgere gik derefter på jagt efter gerningsmanden, hvorunder det kom til overgreb mod marokkanere. Kun politiet og civilgarden forhindrede situationens eskalering.

Selv om der stadig kun er to procent fremmede i Spanien, er indvandringen i kraftig tiltagen, særlig efter den nylige store legalisering af illegale indvandrere, der bl.a. derved fik fri adgang til socialhjælp m.v. Det er ikke kun fra Magreblandene, at det nu strømmer ind. For nylig stødte kystvagten på en båd med 15 sorte fra Sierra Leone, og 19 pakistaneere uden papirer blev anholdt på grænsen til Frankrig.

(Kilde: Junge Freiheit 26/5 00).

EU

Nyt vanvids-projekt

En EU-rapport, der seriøst diskuteres af medlemslandenes justits- og indenrigsministre, anbefaler 75 mio. indvandrere til EU de næste 50 år for at modvirke "aldringen" af befolkningerne. Problemet er angiveligt, at frem til år 2050 vil EU-landenes indbyggertal falde med 92 mio., mens verdensbefolkningen vil stige til 9 milliarder mennesker. "Folk i Europa bør have at vide, at hele kontinentet bliver et indvandringsområde og samfundene fremover bliver multietniske", lyder rapportens devise.

Et interview i Junge Freiheit 28/7 00 med demografen, professor dr. Charlotte Höhn, sætter de nye planer i relief. Hvis aldringen skulle modvirkes blot i Tyskland, ville det kræve indvandring dertil på 3,4 mio. årligt, hvilket i år 2050 ville føre til 300 mio. "tyskere" - heraf 80% med rod i andre verdensdele. Dr. Höhn må desuden undrende spørge, hvorfra man forventer at hente mange millioner højtuddannede uden for Europa, der kan undværes hjemme (ved hjælp af "Green Cards" har ikke engang 10.000 kunnet skaffes). Og i øvrigt anser hun det for muligt, at der pga. den teknologiske udvikling endda bliver brug for mindre arbejdskraft i fremtiden.

Nordamerika

Tilsyneladende "åbenhed"

Som det fremgår af nedenstående annoncer fra Time Magazine, afholdes der i USA lotteri om 55.000 "Green Cards", der gi-

ver permanent opholdstilladelse i landet. I forhold til USA's befolkning svarer det dog blot til, at der blev uddelt godt 1.000 sådanne tilladelser i Danmark. Og det kunne jo her efter alt at dømmes lige så betryggende ske via lotteri som efter de nuværende procedurer.

Af Time-annoncerne fremgår også, at advokatfirmaer i Canada og USA direkte efterlyser immigrant-klienter i det internationale blad. Overalt er disse juraens sjakaler åbenbart på spil for at tjene tykt på undergravende virksomhed.

Green Card Lottery
The U.S. government makes available 55,000 permanent residence visas (green cards) through a random lottery drawing. A green card entitles the holder to live and work in the United States permanently. Registration ends October 27, 2000.
www.us-immigration.org

IMMIGRATION TO CANADA
Attorney & Notary
Canadian Immigration Lawyers
All kinds of immigration
Free initial consultation
All languages
2100 Yonge Street, Suite 407
Toronto, Ontario, M4S 1R8, Canada
Tel: 416-462-8887 Fax: 416-462-8887
Email: info@canadainmigration.com
www.canadainmigration.com

IMMIGRATION TO CANADA
Registered Consulting Immigration Lawyer
will prepare Visa applications and conduct job search for prospective immigrants.
100 WEA-90 St. Toronto, Ontario, M5T 1T2
1275 Laird Blvd. Suite 308, Mount Royal, Quebec, Canada H3P 2T1
Fax: (514) 948-0795
E-mail: info@canadainmigration.com
www.us-immigration.org

American Green Card Lottery
55,000 green cards will be issued
(Deadline for 20,000 Applications)
Don't miss out!
For information and application
Call: 1-800-828-0828
Web: www.us-immigration.org
E-mail: info@us-immigration.org
Fax: 1-800-828-0828

EXPERIENCED U.S. LAWYERS
U.S.A./CANADA IMMIGRATION
CALIFORNIA CORPORATION
Do you want to live and work in the US? Let our expertise in immigration law help you.
Contact:
JENNIFER B. SHENK
ATTORNEY AT LAW
Tel.: +1 415 767 8833 Fax: +1 415 767 8833
E-mail: info@jbslaw.com

(Kilde: Time 28/8 00).

USA

Holocaust-industri

I begyndelsen af året viste amerikaneren Norman Finkelstein - selv jøde med forældre, der overlevede Majdanek og Auschwitz -, at de tal på overlevende jøder, som for tiden udgør grundlaget for at kræve erstatning fra tyskerne, er stærkt overdrevne. Den 20. juli udkom så Finkelsteins bog *The Holocaust Industry*, hvor han hudfletter den aktuelle eksplosion i instrumentaliseringen af Holocaust til politiske og økonomiske formål. De amerikanske jøder søger at forøge deres i forvejen relativt enorme magt ved at pukke på nazisternes ofre, således fylder jødernes skæbne nu så meget i den samlede amerikanske historieopfattelse, at Holocaust i den opvoksende generations bevidsthed er ved at fortrænge den amerikanske borgerkrig.

De mange penge, der malkes fra tyske firmaer m.fl., går langt fra kun til de angivelige ofre. Formålet er åbenlyst at fremme det "samlede jødiske folk", hvormed ikke mindst menes dets lobbyorganisationers bureaukrater. Præsidenten for den Jødiske Verdenskongres (WJC), Edgar Bronfman, pralede på den herostratisk

berømte Holocaust-konference i Stockholm i januar, at WJC foreløbig har fået en formue på 7 milliarder dollars (ca. 50 mia. kr.) fra "skadeserstatningerne". Lawrence Eagleburger, leder af den internationale kommission for de nævnte erstatninger, har en årsløn på over 2 mio. kr. Den svindel-anklagede forvaltningschef for "Claims Conference", Saul Kegan, hæver et salær på næsten en million kr. årligt. Elie Wiesel, der foreløbig har skrevet et par dusin bøger med beskrivelser af "det ubeskrivelige", tager knap 200.000 kr. pr. foredrag. Osv. osv.

Finkelstein afviser, at jødeudryddelserne var noget "enestående" - fx kommunismen krævede langt flere ofre. Men det er ikke nær så odiøst at benægte andre folkemord. Fx har den tyrkiske regering oprettet et helt forskningscenter, der skal "bevise", at folkemordet på armenierne aldrig har fundet sted. (Tænk hvis den tyske regering foretog sig noget lignende m.h.t. Holocaust!).

Det mest enestående ved Holocaust er efter Finkelsteins mening den industri, der er vokset frem omkring den - en industri, der som bekendt også misbruger kzeljrene til at forhindre kritik af den beslægtede fremmed-godhedsindustri.

(Kilde: Junge Freiheit 28/7 00).

Muhamedanien

Undertrykkelsen af kvinder

Nora Ahmed var på bryllupsrejse, da hendes far huggede hovedet af hende og viste det frem i en støvet gade i Kairo, fordi hun havde giftet sig med en mand, han ikke syntes om.

Begum Gadhaki sov ved siden af sin tre måneder gamle søn, da hendes mand greb et gevær og skød og dræbte hende. En nabo havde set en mand, som ikke var familiemedlem, i nærheden af den mark, hvor hun arbejdede i Pakistans Sindh-provins.

Ahmed Ali brugte et spanskør til at slå sin hustru i maven indtil hun døde, da hun vendte hjem til deres lille landsby i Yemen efter to dages fravær, som hun ikke ville forklare.

Blot få eksempler på, at hvert år bliver store mængder kvinder i Muhamedanien skudt, brændt, kvalt, stenet, halshugget, forgiftet eller stukket ned for at være venlige imod en svoger, for at sidde ved siden af en mand i bussen, for at forelske sig i den forkerte, for at have et "arrogant" kropssprog, for at tale i telefon med en mand eller endog for at være blevet voldtaget. Gerningsmanden har oftest loven på sin side.

Sikken herlig kultur vi beriges med.

(Kilde: Kristeligt Dagblad 7/8 00).

Nigeria

Multikulturel splittelse

Alene indtil juni er der i år dræbt mellem 2-3000 i etniske stridigheder i Nigeria. Kristne og muslimer udgør hver knap halvdelen af befolkningen, og muslimske krav om indførelse af islamisk lov (sharia) i nogle provinser har flere gange truet med at splitte landet ad. Senest siden sidste efterår, hvor guvernøren i en nordlig delstat erklærede at ville indføre den fulde sharia. Som han karakteristisk udtrykte det: "Uden sharia er islam værdiløs". To andre delstater har fulgt hans eksempel, og de første straffe efter den islamiske lovgivning er allerede blevet eksekveret.

(Kilde: Kristeligt Dagblad 15/6 00)

Afrika

Kamp mod hjerneflugt

Afrikanske regeringer opfordres af organisationen for kapacitetsopbygning i Afrika, The African Capacity Building Foundation, til at gøre en alvorlig indsats for at standse hjerneflugten fra Afrika, hvor ca. 20.000 højere uddannede hvert år forlader kontinentet. Der skal lægges vægt på lokalt ejerskab, lederskab og ansvar, hvis Afrika skal have opbygget sin kapacitet, sagde organisationens generalsekretær, Soumana Sako, ved en konference i juni i Lusaka i Zambia. Den virkelige udfordring for Afrika i denne tid er at styrke de lovende tendenser, der har vist sig i adskillige afrikanske lande, og overvinde hindringerne for en hurtigere udvikling, sagde Sako.

Det vil altså bl.a. sige: I-landene bør ikke lade højtuddannede indvandre, hvilket må være en af de bedste former for u-landshjælp, vi kan give.

(Kilde: Kristeligt Dagblad 30/6 00).

Symbolhandlinger og karriere bag u-landshjælp

Afrika-forskeren Emmanuel Kwesi Aning fra Center for Udviklingsforskning i København udtaler i Kristeligt Dagblad 11/5 00, at Danmark ikke skal give Burkina Faso, Zimbabwe og Uganda "én eneste krone" i udviklingshjælp. Alene til det førstnævnte giver vi nu 200 mio. årligt i bistand. Men Aning oplyser, at når vi giver dem penge, så får de blot ressourcer til overs, så deres regeringer kan føre krig.

Årsagen til, at Danmark alligevel bliver ved med at yde økonomisk bistand til disse programsamarbejdslande, er for Aning klar.

- Hvor mange danske bistandsarbejdere har Danmark i disse lande, spørger han og svarer selv: "Flere hundrede". Danmark interesserer sig først og fremmest for at holde disse mange mennesker i arbejde. Det drejer sig i hvert fald ikke om at bringe en ende på konflikterne, siger han.

- Og så betaler Danmark med sin udviklingshjælp for at få en ren samvittighed, siger den ghanesiske Afrika-forsker, der i øvrigt er forarget over den fine modtagelse af Burkina Fasos præsident hos Dronning Margrethe, statsministeren m.fl. sidste år. Forklaringen for danskernes lig-

gen på maven for den krigsførende diktator ligger dog ifølge Aning lige for: Han er formand for den Afrikanske Enhedsorganisation (OAU) og havde således indflydelse på besættelsen af stillingen som leder af FN's udviklingsprogram, UNDP. Danmark havde da Poul Nielson som kandidat.

- Var Danmark virkelig så desperat for at få en af sine landsmænd placeret i en international topstilling?, spørger Aning måbende.

Hertil kan man åbenbart desværre kun svare ja.

Bøger og tidsskrifter

Frihedskampens (stadige) nødvendighed

Knud J.V. Jespersen: Med hjælp fra England. Special Operations Executive og den danske modstandskamp 1940-1945. Bind I-II. (Odense Universitetsforlag, 1998 og 2000. 394 og 493 sider. 250 og 300 kr.).

På basis af nyt arkivmateriale beskriver dette velskrevne og spændende tobindsværk planlægningen af den danske modstandskamp fra England med stor detaljerigdom. Alle de vigtige implicerede personer portrætteres, og deres indsats skildres - men vurderingen af dem overlades i vidt omfang til læseren. Jespersens egentlige vurdering indskrænker sig til bedømmelsen af SOE's betydning for den danske modstandskamp, som må siges at have været afgørende. Uden engelsk hjælp - og til tider velanrettede spark - var modstandsbevægelsen vist forblevet ukoordinerede smågrupper uden militære midler til at forvalde okkuperanterne skade.

Men Jespersens afvejede skildring undlader altså egentlig vurdering af de mange interne stridigheder, der midt under kamp herskede blandt de forskellige kommando-veje osv. - man må tit krumme tæer over den smålige pukken på personlig ambition og egne dagsordener, kræfterne blev brugt på, som om bekæmpelsen af fjenden kom i anden række. Som i partisplittelserne mellem indvandringskritikere i dag,

Generelt gør Jespersen ret i blot objektivt at skildre dette, det virker dog irriterende især i beretningen om striden mellem Toldstrup og oberstløjtnant Bennike, for hvem kampen mod tyskerne var mindre vigtig end genoprettelsen af de gamle politikeres styre efter et tysk nederlag - som andre altså så måtte sørge for. Lidt for pæn er Jespersen også over for en politiker som socialdemokraten Alsing Andersen, der i en partiskrivelse i 1943 nedladede refererede til "agitationen anført over London radio af Christmas Møller i samarbejde med chauvinister og kommunister."

Men det var dog englænderne, der sørgede for at køre de gamle politikere under ledelse af Vilh. Buhl - med Foreign Office's ord "a Social Democrat with a good national record"(!) - i stilling frem mod maj 1945 og Frihedsrådet ud på et tilsvarende sidespor.

For bedste allieredes forståelige ønske om kontinuitet og stabilitet i efterkrigstiden blev modtaget med kyshånd af samarbejdspolitikkerne, hvad Buhls sleske korrespondance med befrielsesmagten vidner om - lige så glat, som da han tre år forinden manøvrerede med tyskerne mod frihedskæmperne.

I en rapport til Flemming Juncker havde Toldstrup rammende i september 1944 klaget over, at "der er stadig så meget blødgørelse og malplaceret barmhjertighed rundt omkring" - det blev der bødet for efter befrielsen, hvor Toldstrup med Jespersens ord var ved at gribe til "fortvivlelsens selvhjælp", inden modstandsbevægelsen med velbåråd hu blev organiseret som hjemmeværn under gammelpolitikernes kontrol, pacificeret i det af bl.a. Toldstrup ønskede opgør.

SOE's faldskærmschef Ole Lippmann beskrev i en rapport fra april 1945, hvordan hærledelsen havde sat sig hårdt på

modstandsbevægelsen og kalkuleret med Socialdemokratiet som også fremtidens magthavere. Konturerne af sammenspihed tog form: "Ingen kan bilde mig ind, at Buhl og de andre gamle, gæve gutter er et hak mere blodtørstige, end de var for 5 år siden, men de erkender nødvendigheden af, at de også må 'yde noget', og der har i det hele taget været alle mulige betingelser for en naturlig alliance mellem de gamle og hæren. Hvis Frihedsrådet og modstandsbevægelsen ikke i dette land formår at bundfælde noget nyt, hvis der ikke i det danske folk er skabt et ønske, et uafviseligt ønske om et opgør med alt det, der støt og roligt førte os frem til den 9. april, så har hæren haft ret i snæver forstand, idet de sikkert har al mulig støtte behov, i særdeleshed fra landets største parti, i den tid, som følger efter denne. Min hovedindvending imod denne politik, set med et allieret synspunkt, er, at d'herrer i visse retninger har været mere interesseret i at drive dette spil end i at effektivisere modstandsbevægelsen."

Forståeligt er det, at mange frihedskæmpere med Jespersens ord resignerede: "Det kneb dem stærkt at se nogen sammenhæng mellem de idealer, de havde sat livet på spil for, og det, der til sidst kom ud af det." Med stadig aktuel brod vurderede Lippmann på 1-års dagen for befrielsen skeptisk modstandsbevægelsens succes med at skabe et Danmark, "som forstår, at vi må yde for at kunne nyde - som frem for alt forstår, at vor frihed er det højeste og dyrebareste, vi ejer - det er en opgave, som kræver mindst lige så store kræfter - lige så megen utrættelig energi - lige så megen ren idealisme."

Nutidens blakkede politikere og det manglende opgør dermed antyder, hvor meget situationen dybest set har stået i stampe i 55 år, og selv Danmarks selvstændighed er da også atter på randen til at forskertses.

Peter Neerup Buhl

Kritik af USA og menneskerettighederne

Søren Krarup:
Dansen om menneskerettighederne.
(Gyldendal, 2000. 144 sider. 150 kr.).

Rousseau var nok tidens og eftertidens mest hyldede og læste af oplysningsfilo-

sofferne, for hans budskaber var sentimentale og opløftende: "Tilbage til Naturen", "Al magt til fantasien". Han foregreb socialist-anarkisme om at "ejendomsret er tyveri", og sukkersød naturret om "iboende menneskerettigheder" som pøbeliktatur havde ret til at revolutionere igennem.

Han såede gavnlige tanke-frø hos hundreder af samfundsgavnlige reformatorer i sin egen tid og de efterfølgende århundreder, bl.a. hos Struensee - men misbrugtes uhyggeligt af Robespierre og de voldelige kommunister (og han havde beklageligvis del i at dreje Jefferson væk fra Lockes statsminimerende common sense og tolerance).

Af USA's vigtigste "Founding Fathers" var Washington den dygtige og idealistiske general, og Jefferson var den skrivedygtige Locke-belæste, der forfattede Uafhængigheds-erklæringen .

Al USA-tænkning bygger på britiske nævenyttige puritanere, som først befolkede New England staterne, og fra Jeffersons ligheds-fanatiske do-good'er-vås uden jordforbindelse, går der en lige linie til Hr. og Fru Roosevelts nugældende menneskerettigheder, som de fik FN-vedtaget, da de havde vundet Anden Verdenskrig og derfor ikke kun lagde vægt på ytringsfrihed, religionsfrihed, mødefrihed og grundlovsforhør - men opfandt "Retten

"Vor tids afgudsdyrkelse blev i realiteten et korstog imod den nationale selvstændighed, som i hvert fald Winston Churchill havde anset for det afgørende i Atlanterhavs-erklæringen, for selve det *nationale*, dvs. et folks troskab imod dets identitet med et deraf følgende krav om retten til at være herre i eget hus, blev udnævnt til det egentlig mistænkelige af en verdensoffentlighed, der tænkte i menneskerettighedsbaner. Ganske vist var tankegangen forunderligt selvmodsigende, for når de afro-asiatiske folk krævede: Afrika og Asien for afrikanerne og asiaterne! Så var dette et legalt og indlysende krav, men hvis de europæiske folk sagde det samme om deres lande, så var dette racisme og fremmedhad og i modstrid med menneskerettighederne og alle 'internationale konventioner'."

(Dansen om menneskerettighederne s.139)

til frihed for nød" og "Retten til frihed for frygt" - hvormed man forberedte ulands- og flygtningehjælp - statens jobskabelse blev gjort grænseløs.

Søren Krarups "Dansen om menneskerettighederne" er selvfølgelig også optaget af Tidehverv-teologiens fortrin frem

for den i folkekirken dominerende socialist-teologi. "Giv Gud hvad Guds er, og kejseren hvad kejserens er" lyder essensen af Krarups tiltrængte og stringent argumenterede medicin mod menneskerettigheds-fundamentalismen.

Bo Warming

Mingo på vildspor

Flemming Chr. Nielsen:
Anarkisten - en bog om Mogens Glistrup.
(Lindhardt og Ringhof, 2000. 240 sider. 248 kr.).

Den Danske Forenings utrættelige revser Flemming "Mingo" Chr. Nielsen har nu kastet sig over Glistrup på en lidt mere nuanceret facon men dog med nogle tolkninger, som ikke bør stå uimodsagte. Først og fremmest hans opdeling af Glistrups saga i et "før" og "efter" Højesteretsdommen mod ham i 1983 og hans efterfølgende fængselsophold. Begrundelsen skulle efter Nielsens antydninger have fået Glistrup til psykisk at brænde sammen, hvilket skulle forklare hans efterfølgende felttog mod muhamedanerne. Hvor man dog kender logikken - "højreekstemister" hører retteligt til i en sygeseng!

At muhamedanerfelttoget ligesom Glistrups første felttog fra 1971 kunne være det objektivt fornødne i Danmarks øjeblikkelige situation, synes ikke at falde Nielsen ind. I realiteten har Glistrup næppe forandret sig 1 procent siden "Focus"-udsendelsen 30. januar 1971. Hans fremgangsmåde var dengang med hans egne ord, at han "gik og lurede på chancen for at komme ind på scenen med effekt. Her til krævede tiden så rystende provokationer, at de ikke uden videre ville være glemt, når nye sensationer nogle dage senere trængte sig frem på forsiderne."

Den samme nødvendige taktik til Danmarks bedste brugte han godt 26 år senere i TV3, hvilket igen førte til en Højesteretsdom mod ham. At det - helt malplaceret i forhold til Glistrups mentalitet - får Nielsen til igen og igen at tale om hans "fremmedhad", kan ikke overraske. Mere skuffende forekommer det, at de, der burde have støttet Glistrup i farisæernes stjernestund, falder ham i ryggen med stempelingen som "vulgær" og "sindssyg". Selv om disse kritikere burde forstå, at Danmark ikke reddes ved hele tiden at prædike for den samme lille menighed, men

ved at tilkæmpe sig projektørlyset med de popeffekter, som landsødelæggerne så flittigt og dygtigt selv har tilranet sig magten med.

Undertegnede har i et bogprojekt med Glistrup aldrig oplevet nogen, der var så nem at samarbejde med og så åben over for andres tanker, så mon ikke rædselshistorierne om det modsatte i vid udstrækning skyldes såret forfængelighed over for en overlegen intelligens eller ønske om selv at spille førsteviolin?

Nielsen fremmaner et billede af en i dag fantasiløs og monotont rablende gamling, der ingen sammenligning tåler med den friske provokatør anno 1971. Som sædvanlig er det altid fortidens kontroversielle sager, der i dag finder nåde for de toneangivende, mens kamp for nutidens ditto fremstilles som betændt - skønt ført på præcis samme facon. Akkurat som alle pæne borgerlige aviser i dag ynder at sparke til den stakkels afdøde kommunisme men tier om den aktuelt truende xenofile totalitarisme. Gad vist, om man ikke om 25 år vil forstå Glistrups fremfærd...

Glistrup er såvist ikke løbet tør for fantasi og frugtbar nytænkning til Danmarks vel. Hver eneste af hans tusinder af sider om fremmedproblemet sprudler af originale indsigter og argumenter. Som et lysende fyrtårn har han formuleret målet Muhamedanerfrit Danmark. Om det er hans eller en blind samtids skyld, at han ikke har fået magt som agt, afhænger vel af perspektivet, men selv efter det seneste magthaveranslag mod ham i Højesteret 23. august står han til rådighed for det danske folk, måske med Frederik Paludan-Müllers vers fra "Fremtidsmålet" på sine læber:

"Får ved fredens frugter
Først mit sår jeg lægt,
Snart jeg mig optugter
Da en helteslægt:
Ynglinger i plade,
Dreng, klædt i stål,
Mænd med faste hjerter!
Det er Danmarks mål."

Vil danskerne høre denne Rasmus Rask-ætlings kald endnu engang, eller vil man gå i fælden og falde med i Overdanmarks fordømmelsestrader over en retorik, der har været normal dansk tradition fra Grundtvig indtil efterkrigstidens anti-national-puritanisme?

Peter Neerup Buhl

Efterretningsvirksomhed i tvivlsomt lys

**Lars R. Møller:
Operation Hurricane, efterretningsvirksomhed før og nu.
(Høst & Søn, 2000. 496 sider. kr.).**

Bøger om efterretningsvirksomhed har altid tiltrukket et stort publikum. For den slags er jo noget med spænding - "action" som det vist hedder - skæg og blå briller?

Derfor fokuserer sådanne bøger sjældent på det, der er kernen, som jo sådan set blot er at fremskaffe gedigne facts, der kan danne grundlag for beslutning, og gerne fra åbne kilder.

Oberst Lars R. Møller har rådet bod på denne misforståelse i en ny bog, *Operation Hurricane*, der prøver at give et mere jordnært billede af, hvordan efterretningsvirksomhed drives og hvorfor.

Han er ikke selv efterretningsmand, men har dog i kraft af sin baggrund haft lejlighed til at opsamle en del viden på området. Herudfra gennemgås de forskellige aktiviteter, der i tidens løb er blevet sammenfattet under rubrikken "efterretningsvirksomhed", og dette sættes i relation til gårsdagens og nutidens trusselsbillede. Hans ønske er at forklare efterretnings-tjenesternes nødvendighed på et tidspunkt, hvor disse tjenester er kommet under tryk. Et formål man må i høj grad billige ikke mindst på et tidspunkt, hvor reklame, fup og fidus synes at være ved at overtage de gedigne oplysningers plads i politikernes bevidsthed, når de bestemmer, hvad der skal ske os alle.

Når man deler en forfatters grundholdninger - herunder i opfattelsen af det tåbelige i at forfølge en tjenestegren, der er ganske nødvendig for, at samfundet kan fungere forsvarligt, så vidt som at vore politikere og militære chefer jo nødig skulle handle i blinde, er man tilbøjelig til at anmelde hans værk positivt. Oberst Lars R. Møller har da tilsyneladende heller ikke haft svært ved at få gode anmeldelser. Ikke desto mindre bliver man noget i tvivl efter at have læst produktet:

Fremstillingen er murstenstykk, og læseren introduceres da også i ganske mange af problemstillingerne på dette felt - herunder en del, man næppe uden videre ville være opmærksom på. Især får læseren et godt indblik i, hvad militære og andre efterretninger egentlig bruges til, hvil-

ket i sig selv turde avle en mere afslappet og nøgtern holdning til disse ting.

Bogens omfang og en ofte meget omstændelig fremstillingsform samt manglen på en rød tråd, der lejrer opmærksomheden på en måde, så man hele tiden er klar over, hvor man er i stoffet og hvorfor, vil imidlertid i sig selv afholde mange fra at læse den. Så den er næppe ment som en populærfremstilling.

Som mere end en sådan kan bogen imidlertid ikke anvendes. Den rummer nemlig i al væsentligt blot gengivelse og sammenfatning af, hvad der allerede i forvejen er trykt. Herunder synes der heller ikke at være foretaget nogen sortering ud fra vurdering af det tryktes kildeværdi. Gang på gang ser det således nærmest ud til, at forfatteren simpelt hen har stablet det op, han har fundet, og som har interesseret ham, uden ønske om at skære fra, hvad der ikke passer i bogens emne eller i den konkrete sammenhæng. Tilsyneladende mener forfatteren også, at alt, hvad der er kommet på tryk, kan bruges.

Således anvendes ikke blot andenhåndskilder, uagtet vægtigere dokumentation havde været for hånden. Materiale, hvis kildeværdi overhovedet er usikker, benyttes også. Eksempel: Demos-bogen "Under dække" - som i 1981 indbragte ophavsmænd en injurierdom - angives ligefrem som "hovedkilde". Og fra denne hentes f.eks. belæg for citater fra Folketinget, som retteligt burde have været refereret fra Folketingstidende.

Hertil kommer, at forfatteren tilsyneladende ikke har taget sig tid til at gennemarbejde materialet og efterse manuskriptet for fejl og ufuldkommenheder. Eksempler: Hjemmeværnet eksisterende ifølge bogen s. 300 allerede i 1948. Og KGB's i Danmark meget succesfulde Service A under 1. Hoveddirektorat beskrives s. 264 på en måde, så man slet ikke kan finde ud af, hvad der er hvad, uagtet der i dag foreligger rigelig klarhed herom.

Betænkeligt er tillige forfatterens stedmoderlige kendskab til ting, han udtaler sig skråsikkert om, suppleret med et pågående behov for at demonstrere politisk korrekthed.

S. 237 finder man f.eks. over én bank de CIA-støttede grupper - hvoraf nogle med stor opofrelse påtog sig højst utaknemmelige opgaver under den kolde krig for at sikre også vores nattesøvn - som "specialister, lejesoldater med speciale i guerillakrig, sabotører, pengeskabstyre, lejermordere m.v." Har obersten mon nogen sinde mødt disse mennesker?

Og s. 387 anføres minsandten, at vi ingen hårde indikationer og ingen beviser har for KGB's psykologiske operation

mod Danmark under den kolde krig. Jeg ved ikke, hvad forfatteren forlanger, mere end der allerede er. Noget lig på bordet i form af en erkendelse fra de manipulerede af, at de lod sig snøre, kan jo ikke ventes, netop fordi operationen var en succes. Og at den foregik, véd vi med sikkerhed, ikke blot fra afhoppere, men også f.eks. gennem Per Michaelsens og Mette Herborgs fortjenstfulde efterforskninger i STASI's arkiver.

S. 446 orienteres vi også om, at den sikkerhedsrisiko, nutidens flygtningestrømning afføder, relaterer til de trusler, flygtningene er udsat for hjemmefra. Den terrortrussel, der udgår direkte fra visse flygtninge selv, undgår derimod omtale.

S. 460 beskrives vore politikere af obersten, der tilsyneladende gerne vil være general, som produktet af en "benhård udvælgelse", med "meget høj kompetence" og evne til "hurtigt og effektivt at overskue komplekse problemområder". Har han mon hørt om de politiske partiers rekrutteringsvanskeligheder?

Umiddelbart efter får vi i øvrigt at vide, at serberne havde held i informationskrigen om Kosovo. Når man samtidig erindrer, at det ifølge bogens s. 435 kun var vor "hjemlige venstreorienterede ånds-elite", der sidste år trådte op mod regeringens Kosovo-linje, drager man den konklusion, at bogen er skrevet af en mand, hvis kasketskygge er klappet ned over øjnene.

Ole Hasselbalch

Højre/venstre?

Bernard Mazin et le Club de l'Horloge: Droite-Gauche: Un clivage dépassé? (Éditions CDH, 1998. 343 sider. 95 F).

Den franske tænketank "Club de l'Horloge" består af fremtrædende akademikere, der mest præcist kan betegnes som "liberal-nationale". Selv kalder de sig også højreorienterede; til deres bogtitels spørgsmål, om højre-venstre spaltningen er overvundet, svarer de altså nej. Nu bliver hele højre-venstredebatten jo let blot et definitionsspørgsmål og et spil om ord, men når "højre" i forordet dybest set defineres som et "skeptisk verdenssyn, der anser menneskets skæbne som tragisk", mens venstrefløjen har et "utopisk" verdenssyn og et "barnagtigt" menneskesyn, må man vel samtykke i, at det særlig i ind-

vandringsspørgsmålet i så fald er den typisk venstreorienterede mentalitet, der naivt tror på det gode i mennesket og på kulturernes mulighed for samliv i et helt nyt samfund.

Senere i bogen uddybes det, at den venstreorienterede typisk benægter skæbnens uomgængelighed og i stedet søger efter fejl og skyldige. Det accepteres ikke, at nogle mennesker simpelthen falder uden for vort samfunds netværk og ikke reddes - alle skal bringes gennem tilværelsen uden knubs. Men som F.A. Hayek har skrevet, er en pligt til at hjælpe fremmede mennesker, hvis situation man ikke kender, en psykologisk og intellektuel umulighed. Men mentaliteten er alligevel velkendt - herhjemme fra en Anker Jørgensen og en Hans Gammeltoft-Hansen, der hellere vil have 1000 falske asylanter til Danmark end at én ægte afvises.

I forbindelse hermed står også den typisk venstreorienterede egalitarisme eller lighedstænkning. Selve livets tilfældighed skal her ophæves - "ingen kan gøre for, hvor man er født", lyder argumentet. Derfor har hele verden "ret" til at komme og mæske sig hos os, fordi det er "uret-færdigt" at være født i et u-land...

Egalitarismen sætter sig også spor i undervisningssystemet med troen på, at man kan gøre enhver til en ny Aristoteles eller Newton, blot ressourcerne sættes ind derpå. Tanken om menneskesindet som et hvidt papir, hvorpå alt kan skrives, ligger også bag troen på muligheden af at brokke alle mulige kulturer ind i et fælles samfund.

Venstrefløjens utopister, der som vist i bogen siden år 1655 har fablet om "historiens afslutning", accepterer ej heller menneskenaturens og historiens grundlæggende uforanderlige love: At ethvert magttomrum bliver fyldt, at ethvert ubeskyttet rum bliver erobret. Derfor står de bl.a. helt uforberedt over for islams aktuelle aggression. Man nægter simpelthen at fatte dens realitet. Særlig siden Murens fald er endog en lære stik modsat "historiens afslutning" fornøden. I bogen afvises derfor Karl Poppers begreb om det "åbne samfund", som var en reaktion mod kommunismen. Efter dennes sammenbrud skrev en af Poppers mest kendte disciple, Georges Soros, at dermed mistede det åbne samfund også sin berettigelse. En vis grad af lukkethed er forudsætningen for at bevare et fælles værdigrundlag og dermed for overhovedet at eksistere under den Nye Verdensorden.

For ikke at slå sig selv over fingrene er det vigtigt at have for øje, at venstrefløjen i udgangspunktet griber fat i nogle sunde holdninger - ellers ville den aldrig kunne

få flertal. De perverteres imidlertid: Ethvert menneskes lige værdighed qua menneske gøres til et krav om absolut økonomisk/statusmæssig lighed; hensyn til naturen gøres til økologisme; nationernes gensidige afhængighed gøres til en "rationelt" organiseret verdensstat; demokrati gøres til demokratisme; humanitet til humanitarisme osv.

For at få urimelighederne til at glide ned hos folket opfindes nye ord til at sløre de radikale nydefinitioner, et friskt eksempel er Menneskerettighedscentrets konference på Københavns Universitet i maj, hvor det engelske ord "toleration" blev lanceret som dansk som supplement til det danske "tolerance". "Toleration" rummer nemlig angiveligt en "aktiv understregning af værdien af forskelle". Venstrefløjen definerer som regel begreberne, som resten af det politiske spektrum før eller senere overtager for derved at blive fanget i den venstreorienterede begrebsverden. Her er nok det grundlæggende problem også for indvandringsmodstanden: Det er den anden fløj, der bestemmer ordenes tone og værdiladning; den får derved i udgangspunktet sympatien på sin side - i Frankrig viser undersøgelser, at langt flere af vælgerne (fra alle partier) er åbne over for kommunistpartiet end for Front National. Det er en tendens, der kun er forstærket gennem tiden: Ledende franske politikere og kulturpersonligheder som Clemenceau, præsident Poincaré og Anatole France kunne for 100 år siden uden det vakte opsigt korrespondere med fascismens pioner Maurras - i dag er Le Pen totalt isoleret. Virker samme proces stadig ikke umærkeligt også i Danmark? Pia Kjærsgaard og Per Madsen kunne for ti år siden lade sig interviewe i Danskeren. Hvem ville vove det i dag? Hele det politiske spektrum lader den ideologiske venstrefløj sætte dagsordenen og underlægge sig dens stemplinger. Sådant diagnosticeres situationen også i Frankrig, hvor det i bogen skønnes, at en mere offensiv linie ville blive belønnet af vælgerne.

Der eksisterer strengt taget ikke nogen "midte". Den er en løgn, der skal camouflere venstrefløjens magt. Enten er man for egalitarismen, det Nye Menneske, det planlagte samfund osv., eller man er imod - et kompromis er en kapitulation, begrebsmæssigt nonsens. Kursen har da også været konstant, selv under Schlüter, Chirac, Kohl osv. Men heldigvis står store dele af den "gamle" venstrefløj, i Danmark Socialdemokratiets rødder, i dag ægte til højre for "midten". Den skal bare bevidstgøres om det og gives mod til at sige fra.

Peter Neerup Buhl

Sund fornuft

**Justus Hartnack:
Filosofi og Common Sense.
Fra det relative til det abso-
lutte.
(C.A. Reitzel, 1999. 148 sider.
150 kr.).**

Vor store filosof Justus Hartnack (født 1912), der i pressen har markeret sig med kritik af indvandringstilhængernes selvmodsigende argumenter, arbejder i sin nye bog videre med et emne, som han tidligere har skrevet om i bl.a. *Den ydre verdens eksistens* (1964, ny udg. 1997). Samme problematik er på anden måde fint behandlet af Niels Skovgaard i *Det åbne syn* (1991, anmeldt i *Danskeren* 1992 nr. 2) og kan siges at være det dybest mulige opgør med det, der kaldes kulturel konstruktivisme - som på det politiske plan er en af søjlerne i multikulturalismen.

Mange filosoffer har gennem tiderne argumenteret for, at den ydre verden på en eller anden måde ikke eksisterer, som vi ellers opfatter den i dagligdagen ("common sense"). Det har ført til alskens former for subjektivisme og kulturel relativisme, idet andre kulturers verdensbilleder så kan være "lige så gode" som den vestlige rationalitet. Det har igen medført, at fx lobbyister prøver at få anerkendt magiske behandlingsmetoder i vor sundhedssektor (jf. Berit Austveg: *Sundhedssektoren og indvandrere*, anmeldt i *Danskeren* 1998 nr. 2) - og at i det hele taget diverse tropiske former for overtro skal anerkendes her på lige fod med vort eget grundlag.

Kapitulationen skyldes måske i sidste ende, at vi ikke har holdt stringent fast ved den objektive virkelighed som udgangspunkt, som det ellers har været Vestens dyd og kilden til dens succes. Særlig efter 68'ernes negativt afhængige positivisme-kritik flyder alting. Selv naturvidenskabens mest grundlæggende indsigter behandles som ethvert kulturelt fænomen - forstås på baggrund af de sociale forhold på fx Keplers og Newtons tid.

Alle verdensbilleder er selvfølgelig ikke lige sande. Derfor fungerer de mere eller mindre hensigtsmæssigt. Hartnack udvikler, hvor meningsløst det vil være at beskrive en kultur uden at bruge værdi-domme, og han må konkludere: "En neutral beskrivelse af en kultur er derfor ikke en mulighed." At ikke-vestlige kulturer som flest lider af en grundlæggende misvisning også ud fra deres folks egne aspirationer, dokumenteres af, at mange efterligner os eller kommer hertil - hvor vor

kulturrelativistiske elite ihærdigt arbejder på at underminere den De Visers Sten - sandhedsbegrebets absolutisme - som de med religionen sammenfiltrede kulturer har det så svært med.

Den vestlige filosofis bestræbelse og uerstattelige resultat kan siges at være adskillelsen af mennesket fra omgivelserne, hvilket bl.a. implicerer, at vi ikke blot ved magiske ord, tabuer eller besværgelser kan influere på verdens gang. (Det tror den politiske korrekthed faktisk, vi kan). Hartnack eksemplificerer, hvordan sproget og derved selve vor tænkning kolliderer, når vilkårlighed i strid med "common sense" tolereres. Ganske uafhængigt af vor tro eller bevidsthed fungerer verden efter faste love, som alene den vestlige kognitive stræben har sat sig for at udrede - derfor vor succes.

De fleste kulturer er absurde fornærmelser mod denne sunde fornuft. Kun ved at overtage den vestlige objektive indfaldsvinkel til verden vil resten kunne gå i vore fodspor.

Peter Neerup Buhl

Etnicitet- antologi

**Montserrat Guibernau &
John Rex (red.):
The Ethnicity Reader.
Nationalism, Multiculturalism
and Migration.
(Polity Press, 1997. 336 sider.
\$ 60.95).**

Definitioner på etnicitet og multikulturalisme, det nationale opståen, årsagen til etniske konflikter og migration, Nordirland, skotsk nationalisme og indfødte folk er nogle af de emner, der behandles i denne tekstsamling.

Generelt er emnerne vel at mærke behandlet ud fra den sædvanlige akademiske indfaldsvinkel, men en række iagttagelser er værd at notere. Således Anthony D. Smiths konstatering af, at etniske grupper har eksisteret, så langt tilbage historien går. Således kan politiske projekt-magere næppe i løbet af en kort årrække realisere deres kosmopolitiske projekt med skabelse af et Universelt Menneske; en verden uden "dem" og "os". Smiths gennemgang viser endda, at det etniske voksested i betydning under de klassiske høj-kulturer omkring Middelhavet og i Kina - der er altså ikke tale om et primitivt, bar-

barisk fænomen. I denne sammenhæng må huskes Claude Lévi-Strauss' ord om, at en kultur først kan skabe, når den nogenlunde er adskilt fra andre.

I en tekst om årsagen til etniske konflikter oplyses det, at af verdens 180 stater er kun 20 etnisk homogene, dvs. minoriteter udgør mindre end 5% af befolkningen. Det privilegerede selskab har vore politikere jo desværre fjernet Danmark fra. Gennem mange tekster skildres de myriader af problemer, et multietnisk samfund rummer. Som løsningsmodel for etniske konflikter foreslås det i bogen, at omverdenen bør hjælpe minoriteter med at etablere deres egne stater - altså implicit tilslutning til princippet ét land ét folk, trods al snak om multikulturalisme. Værtslandene kan bruge samme argumentation, når de vil skaffe sig af med de nye "minoriteter", de i disse år søges påtvunget: Internationale menneskeretsinstrumenter, fx FN-erklæringen om rettigheder for personer tilhørende etniske, religiøse og sproglige minoriteter (1992), tenderer mod at give de nyligt indvandrede "minoriteter" samme rettigheder i værtslandet som urgamle indfødte mindretal, ja endog flere, for så vidt som den politiske korrekthed frem for alt fokuserer på eksotiske tredie-verdenskulturer i de hvides lande.

Et multikulturelt samfund er netop et samfund, hvor folk qua deres gruppetilhørsforhold ikke behandles lige, men forskelligt efter deres "handicap". Og hvilke grupper der besidder disse i overmåde grad har vi jo efterhånden erfaret. Sigende var det amerikanske sorte, der lancerede begrebet om det moderne multikulturelle samfund, da de på et møde for UNESCO-eksperter i 1967 pludselig krævede ikke ligebehandling - som var borgerrettighedsbevægelserens mål -, men "retten til at være anderledes". At denne "ret" nødvendigvis måtte medføre en pligt for storsamfundet til at betale regningen derfor, har man siden mildt sagt erfaret.

En grundlæggende svaghed ved det multikulturelle samfund er ikke mindst, at der i det må skelnes skarpt mellem den private (de forskellige kulturers) og den offentlige (fælleskulturelle) sfære. Talrige ledende sociologer (fx Talcott Parsons) har ellers fremhævet vigtigheden af privatsfæren som stedet, hvor individet socialiseres eller opdrages til deltagelse i den offentlige sfære. Men denne essentielle funktion bliver altså hjemløs, når de to sfærer i de multikulturelle samfund så at sige er to vidt forskellige verdener. Vil væsensforskellige kulturer mon kunne sameksistere i en større ramme uden fælles udgangspunkt?

Denne tvivl fejles dog af bordet af nuti-

dens teoretikere med en erklæring om, at alle samfund er produkt af sociale konflikter... Disse synes dog at opgejles af den nuværende politik, hvor klagerne kun bliver hørt, hvis deres problemer er af "etnisk" art. Hvilket de så defineres som. Minoriteterne opdager hurtigt fordelene ved at spille det "etniske kort" ud, når de vil opnå noget. Samfundets konflikter etnificeres.

Bogens mest interessante afsnit er måske det om "netværks-teorien" i forbindelse med årsager til indvandring: Så snart antallet af indvandrere i et land har nået et kritisk punkt, er der skabt netværk, som får indstrømningen til at accelerere automatisk, uafhængigt af de faktorer, der startede den (hvilket antyder nødvendigheden af massiv repatriering). Først når alle individer i udvandringslandet, der ønsker at tage af sted, er rejst, aftager strømmen. Det vil under den nuværende befolkningsekspllosion altså sige ikke inden for en overskuelig fremtid. Parallelt med netværkseffekten vil der ifølge den "institutionelle teori" opstå diverse kriminelle og humanitære organisationer, som har interesse i indvandringen og som bidrager til dens evigt voksende omfang.

Ja, akademikere er de, der må læse det, vi andre allerede ved, men det er da godt, at den enfoldige sandhed også er trængt igennem til den sociologiske teoridans. Bedre sent end aldrig!

Peter Neerup Buhl

Verdensuordenens arkitekter

**John Coleman:
One World Order: Socialist Dictatorship.
(Bridger House Publishers,
1998. 229 sider. \$ 16.95).**

Tidligere har dr. John Coleman (født 1935) skrevet to bøger, hvori han ligesom i denne angriber den moderne globalistiske ideologi. Han sammenfatter denne under begrebet socialisme, der skjuler sig bag en humanitaristisk maske men er ond, "fordi den tvinger folk til at acceptere overlagt gennemførte ændringer, de hverken har bedt om eller ønsket." Hovedemnet for bogen er de store virkninger, som det er lykkedes det britiske Fabian Society at udvirke siden dets stiftelse i London i 1883. Som eksempel på, hvad en lille gruppe af beslutsomme intellektuelle kan opnå via deres åndelige arvtagere gennem

flere generationer er Fabian Society da også en tankevækkende prototype på vor tids lobbyister, der på tværs af et massivt befolkningsflertal har succes med at gennemtvinge deres eget samfundsprojekt.

Samtidig manipuleres opinionen langsomt men sikkert mod venstre efter den mentale salamimetode, formuleret af en af Fabian Societys amerikanske ideologer: "Generelt var vort mål at gøre reaktionære til konservative, konservative til liberale, liberale til radikale, og radikale til socialister. Vi prøvede med andre ord at rykke alle et trin op." På denne måde er også herhjemme ekstremister som Mimi Jakobsen og Elisabeth Arnold jo kommet til at tilhøre "midten".

Fabian Society tog navn efter Quintas Fabian, en romersk general, der var kendt for sin taktik, som gik ud på at vente tålmodigt til modstanderne begik en fejl, for så at slå hårdt til. Derved adskiller socialisterne af Fabians skole sig fra kommunisterne - ved deres langsigtede, umærkelige samfundshersen.

I sin detaljerede historiske fremstilling viser Coleman, hvordan især præsidenterne Wilson og Clinton er blevet påvirket af Fabian Societys tankegods. Wilsons "14 Punkter", der med Folkeforbundet blev et første forsøg på en verdensregering, var et Fabian Society-dokument skrevet i 1915 af den britiske socialist Leonard Woolf. Også efter Anden Verdenskrig var det Leo Rosvolksi og Molotov fra Sovjet og den amerikanske sovjetspion Alger Hiss, der konciperede FN's charter, som med Colemans ord "stemmer fint overens med det Kommunistiske Manifest af 1848". Om alle de internationale organisationer konkluderer han, at de har et fælles mål: "Ødelæg den udvalgte nations suverænitet ved at ophæve dens kredit, skabelse af arbejdsløshed, stagnation af industri og landbrug og ved at sætte en international organisations love over den enkelte nations."

For Clintons vedkommende beskriver Coleman, hvordan Fabian-socialisternes mæcener håndplukkede den obskure politiker og sendte ham til uddannelse i den såkaldte Bilderberg-gruppe for at forme ham til én verdens-leder. (Bilderbergerne, der i deres seneste hemmelige verdens-topmøde havde Tøger Seidenfaden, Anders Fogh Rasmussen og vor nationalbankdirektør som danske deltagere).

En del af den globale politiks instrumenter er den såkaldte udviklingshjælp, hvor USA med Colemans ord giver 20 milliarder dollars om året til "nogle af de lande i verden, der mindst fortjener det" samtidig med, at 23% af amerikanerne lever under fattigdomsgrænsen.

Parallelt med Fabian Society arbejder

det London-baserede Travistock Center med Dronning Elizabeth II som formel leder. Dette centers akademikere står bl.a. for den nye herskende undervisningsmetode, "Outcome Based Education", hvorefter det ikke drejer sig om for skoleeleverne at blive dygtige til at skrive og regne, men om hvordan de omgås hinanden og andre racer. I skolerne undervises der i stadigt stigende omfang i alverdens grupperes "rettigheder", skønt der er en dokumenteret intim forbindelse mellem skolernes "humanisme" og den voldsomt tiltagende kriminalitet.

Det har aldrig været den ydre kommunistiske trussel, der er farligst for Amerika, men den indre socialistiske fra Washington, konkluderer Coleman: "Hvor langt socialisterne er nået med at bringe USA i slaveri kan ses på enhver fabrik. På kontorets vægge kan ses en forvirrende mængde af 'tilladelser', der legaliserer dette eller hint." Ligeberettigelsesinspektører og lignende har "ret" til at komme uanmeldt på et hvilket som helst tidspunkt, "afbryde og endog stoppe arbejdet, mens de foretager en inspektion for at se, hvorvidt betingelserne opstillet i deres 'tilladelser' er blevet overtrådt."

Resultatet af den konsekvente ideologiske påvirkning fra en lille kreds af intellektuelle gennem et århundrede opsummeres af Coleman: "Amerika er modent til at blive sønderrevet af racemæssige, etniske og religiøse forskelle... Ingen nation kan overleve kulturelle forskelle, især hvor sprog og religion spiller en afgørende rolle." Den ideologiske undervisningsform har desuden skabt dårligt uddannede og amoralske masser, som mere og mere vil hærge gaderne på jagt efter det liv, de blev lovet af socialisterne. Men ved globaliseringen er de meningsfulde fremtidsmuligheder flyttet til udlandet.

Endnu er udviklingen knap så betændt herhjemme, men vi er på vej, styret af de samme kræfter bag moderne pædagogik, minoritetspolitik og internationalisering. Det er om disse skjulte fjender midt iblandt os, at præsident Andrew Jacksons 1800-tals ord stadig er aktuelle: "Før eller senere vil din fjende vise sig, og du vil vide, hvad du skal gøre... du vil blive konfronteret med mange skjulte fjender af din hårdt tilkæmpede frihed. Men de vil tidnok vise sig - i tide til, at du kan ødelægge dem."

Tiden er dog ved at rinde ud. Et land kræver mere tid end en supertanker til at bremse og ændre kurs.

Peter Neerup Buhl

Tyrkiets ledende dagblad "Hürriyet", der ligger på mange danske biblioteker, har som logo nationalflaget, et billede af Atatürk og teksten "Tyrkiet for tyrkerne".

Hvad hvis Berlingeren eller Jyllands-Posten havde et logo med Grundtvig og devisen "Danmark for danskerne"?

DANMARKSFONDEN
AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfondens af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Følg med i
**Danmark under
besættelsen**
på
www.dendanskeforening.dk
under "Aktuelt".

Indmeldelses- og bestillingskupon

Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 100 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.

Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.

Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (125 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kuponen bedes indsendt til:
DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.*